PROGRAM NSDAP

a jeho světonázorová podstata

od

Dip.-Ing. Gottfrieda Federa

guidemedia

Gottfried Feder

PROGRAM NSDAP

a jeho světonázorová podstata

EDICE RETRO, svazek 3.

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2013.

Původní vydání 1933

Odpovědný redaktor a překlad Pavel Kamas
Grafická úprava a sazba Lukáš Novák
Jazyková korektura Erik Sedláček

guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-905310-5-5

Obsah

Předmluva

Zatímco v měšťanských kruzích panuje zmatení, strach a chaos, a zatímco i vládnoucí marxisté činí směšné a křečovité utlačovatelské pokusy, zažívá NSDAP z hlediska historie strany neslýchaný vzestup a chystá se dobýt politickou moc.

Náš program, naše cíle, zůstaly nezměněné. Nějaké zásadní korektury se nekonaly a ani nejsou nutné.

Odmítáme, tak jak to dělají jiné strany, z účelových důvodů přizpůsobovat náš program takzvaným panujícím poměrům. My naopak přizpůsobíme poměry našemu programu, a to tak, že právě ony poměry zdoláme.

Zapracováno bylo následující stranické prohlášení ze 6. března 1930, jakož i moje odpověď na deset otázek, které na nás směřoval vedoucí orgán *Reichslandbundu*[1], noviny *Deutsche Tageszeitung* a jež byla ze strany *Deutsche Tageszeitung* přijata.

Nejlépe a nejpřesvědčivěji tak budou vyvráceny všechny lži o našem údajně nepřátelském postoji vůči německému zemědělství s ohledem na majetek a dědické právo.

1 *Reichslandbund* – zájmový svaz německých zemědělců z dob Výmarské republiky.

Stranické prohlášení o postoji NSDAP k lidu venkovskému a zemědělství

Mnichov, 6. března 1930

1. Význam venkovského lidu a zemědělství pro německý národ.

Německý národ kryje značnou část své obživy dovozem potravin ze zahraničí. Před světovou válkou jsme mohli platit tyto dovozy z příjmů našich průmyslových vývozů, našeho obchodu a našeho kapitálu investovaného v zahraničí. Tuto možnost nám zatarasil výsledek světové války.

Dnes platíme dovoz potravin převážně půjčenými, cizími penězi. Tím je německý národ stále hlouběji veden do dluhového otroctví mezinárodní finanční elity[1], jež tyto půjčky poskytuje. Ta bude – při zachování současného stavu – německý národ stále více vyvlastňovat. Zastavením půjček, a tím přísunu potravin, tedy uzavřením sýpek, může nutit především německého proletáře, aby v jejích službách pracoval za žebrácký peníz nebo se nechal jako pracující otrok poslat do zahraničních kolonií.

Osvobození od této poroby je možné jen tehdy, pakliže se bude německý národ schopen živit tím, co mu dá vlastní půda.

1 Orig. *Hochfinanz*.

Zvyšování výkonu domácího zemědělství se tak stalo otázkou života německého národa.

Hospodářsky zdravý, koupěschopný venkovský lid je však také velmi významný pro odbyt našeho průmyslu, jenž je do budoucna stále více odkázán na tuzemský trh.

Jsme si nejen vědomi mimořádného významu rolnických stavů pro náš národ, nýbrž spatřujeme v lidu venkovském také hlavního nositele dědičného zdraví lidu, studnici mládí národa a páteř obranyschopnosti.

Zachování výkonu schopného, ve vztahu ke vzrůstajícímu celkovému počtu národa také početně odpovídajícího, silného rolnictva, tvoří jeden ze základních pilířů nacionálněsocialistické politiky právě proto, že tato je zaměřena na blaho celého národa také v budoucích generacích.

2. Zanedbávání rolnictva a zemědělství v současném německém státě.

V zanedbávání biologického a hospodářského významu rolnictva a v rozporu s životně důležitým požadavkem na stoupající výkonnost zemědělství spočívá nesmírné ohrožení zachování hospodářsky zdravého rolnického stavu v dnešním německém státě.

Jinak veskrze možnému podstatnému zvýšení zemědělské výroby je zabraňováno, neboť se v důsledku přibývajícího zadlužování zemědělců nedostává k tomu nezbytných provozních prostředků a jelikož chybí stimul ke zvyšování výkonu, neb se zemědělská práce již nevyplácí.

Příčiny této nedostatečné rentability zemědělské práce je třeba hledat:

1. V současné daňové politice, která zemědělství nepoměrně silně zatěžuje. To se děje ze stranicko-politických pohnutek a také proto, že židovská světová finanční moc, v německé parlamentární demokracii ve skutečnosti vládnoucí, si přeje zničení německého zemědělství, neb potom je jí německý národ, obzvlášť dělnictvo, vydán zcela na milost.
2. V konkurenci se zahraničním zemědělstvím, jež produkuje za výhodnějších podmínek, a která díky politice nepřátelské zemědělství není dostatečně potlačována.
3. V nepřípustně vysokých ziscích, které si přivlastňuje velkoobchod vetknutý mezi výrobce a spotřebitele, jenž je dnes z převážné části v rukou Židů.
4. V lichvářských cenách, které je sedlák nucen platit za umělá hnojiva a elektřinu převážně židovským koncernům.

Z výnosu nedostatečně odměněné zemědělské práce již nemohou být placeny vysoké daně. Sedláci jsou nuceni dělat dluhy, za které musí odvádět lichvářské úroky. Stále více tak upadají do úrokového otroctví a ztrácejí nakonec své jmění a střechu nad hlavou ve prospěch převážně židovských vlastníků půjčeného kapitálu.

Německý rolnický stav se vykořeňuje.

3. V budoucí říši, o kterou usilujeme, ať platí německé pozemkové právo a provozuje se německá pozemková politika.

Pronikavé zlepšení nouze venkovského lidu a uzdravení zemědělství nelze očekávat, dokud Německou říši

pomocí vládnoucího, parlamentárně-demokratického systému ovládají mezinárodní finanční baroni; neboť tito chtějí zničit domorodé německé síly.

Teprve v novém, bytostně odlišném německém státě, o který usilujeme, se venkovský lid a zemědělství setkají s takovým zohledněním, které přísluší jejich významu coby hlavní opoře opravdového německého národního státu.

V takovéto budoucí německé říši by mělo platit německé pozemkové právo a měla by se provozovat německá politika.

Z toho se odvíjí následující požadavky:

1. Německým národem vlastněná a jím bráněná německá půda slouží k pobytu a zajištění života všeho lidu. Jednotlivými vlastníky proto musí být spravována v tomto smyslu.
2. Vlastníky německé půdy mohou být pouze němečtí soukmenovci.
3. Německými soukmenovci právoplatně získané vlastnictví půdy se uznává jako dědičné vlastnictví.
   Toto vlastnické právo je však vázáno na povinnost užívat půdu ku prospěchu všeho lidu.
   Dozor nad touto povinností přísluší stavovským soudům, jež sestávají ze zástupců všech skupin v zemědělských oborech činného obyvatelstva a jednoho zástupce státu.
4. Německá půda nesmí být předmětem žádných finančních spekulací či sloužit jako bezpracný příjem majitele. Získat půdu může do budoucna jen ten, kdo ji chce sám obdělávat.

Proto má stát při jakémkoli prodeji půdy a pozemků předkupní právo.

Zástava půdy a pozemku soukromým osobám je zakázána.

Nezbytné provozní půjčky obdrží rolnictvo za výhodných podmínek od státem uznaných družstev nebo přímo od státu.

5. Za užívání německé půdy je vlastník povinen odvádět státu odvod vyměřený podle velikosti a vlastností půdního vlastnictví. Skrze tuto *daň z výnosu půdy* se stává další zdanění zemědělské půdy a podniků ze strany státu bezpředmětným.
6. Co se týká velikosti zemědělských podniků, nelze pro tento účel vytvořit schématickou regulaci.

   Velký počet životaschopných, malých a středních selských dvorců je z hlediska populačně-politického velmi důležitý.

   Kromě toho však své zvláštní nezbytné úkoly plní také velkopodniky a jsou ve zdravém poměru ke středním a malým podnikům legitimní.

   Právo dědit půdu a pozemky je třeba upravit *selským právem jediného dědice*[2] tak, aby se zabránilo rozdrobení půdního vlastnictví a dluhové zátěži podniku.
8. Stát vlastní oproti přiměřenému odškodnění právo vyvlastnění:

a) půdy, která se nenachází ve vlastnictví německých soukmenovců;
b) půdy, jež byla kvůli nezodpovědné nehospodárnosti rozsudkem příslušného stavovského soudu prohlášena za půdu již nesloužící zaopatření národa;

2 Orig. *Anerbenrecht* – staré selské německé dědičné právo, podle kterého celé dědictví přechází na jednoho jediného dědice.

c) částí půdy, kterou velkopodnik již neobdělává, za účelem osídlení svobodným rolnictvem;

d) půdy, které je ve prospěch národní pospolitosti potřeba pro zvláštní státní účely (například dopravní infrastruktura, obrana země).

Protiprávně (ve smyslu německého práva) nabytá půda se vyvlastňuje bezplatně.

9. Úkolem státu je plánované, podle velkých populačně-politických hledisek prováděné osídlení půdy, jež se stala disponibilní.

Půda by měla být osadníkům přidělena jako dědičné léno za počátečních podmínek, které umožňují životaschopné hospodářství.

Výběr uchazečů bude probíhat po prověření jejich státně-občanské a profesní způsobilosti stát se osadníkem. Synové hospodáře, kteří nejsou oprávněni k dědictví (viz číslo 7), budou zohledněni zvlášť.

Zvláště důležité je osídlení v příhraničních oblastech na východě. To však nelze uspokojivě vyřešit pouze zřizováním zemědělských podniků, nýbrž pouze v souvislosti s rozvojem venkovských měst s kupní sílou ve spojení s novým seskupováním průmyslových podniků.

Úkolem německé zahraniční politiky je budovat ve velkém *prostor pro osídlení* a obživu pro rostoucí německý národ.

4. Rolnický stav je zapotřebí hospodářsky a kulturně pozvednout.

Stát má za úkol podporovat hospodářské a kulturní pozvednutí stavu rolnického, odpovídající jeho významu pro celý národ, a tím odstranit hlavní příčinu úprku z venkova.

1. Nejprve musí být zmírněna současná tísnivá nouze venkovského lidu skrze daňové úlevy a ostatní zvláštní opatření. Je třeba zamezit dalšímu zadlužování zemědělství zákonným snížením úrokové sazby zapůjčeného kapitálu na předválečnou úroveň a co nejpřísněji zakročit proti úrokovým lichvářům.
2. Stát se musí prostřednictvím své hospodářské politiky postarat o to, aby se zemědělská činnost opět vyplatila.
   Domácí zemědělskou výrobu je třeba chránit clem, státní regulací dovozu a cílevědomou národní výchovou.
   Cenotvorba zemědělských výrobků musí být zbavena burzovní spekulace a musí být zamezeno vykořisťování sedláků prostřednictvím velkoobchodů. Je zapotřebí na státní úrovni podporovat převzetí velkoobchodního prodeje zemědělských výrobků zemědělskými družstvy.
   Stavovské zemědělské organizace mají za úkol snížit pořizovací náklady pro zemědělce a zvyšovat výrobu. (Dodávky zemědělských strojů, hnojiv, osiva a chovné zvěře za výhodných podmínek; meliorace, boj proti škůdcům, bezplatné zemědělské poradenství a chemický výzkum půdy atd.) Při plnění těchto úkolů je třeba státní podpory stavovských organizací. Obzvláště musí být zásahem státu vynuceno zlevnění umělých hnojiv a elektrické energie.

3. Stavovské organizace mají rovněž za povinnost začlenit do rolnické profesní pospolitosti spravedlivými pracovními smlouvami také profesní skupinu zemědělských dělníků. Státu přísluší dozorčí právo a výkon nejvyššího rozhodčího úřadu.
   Pilný zemědělský dělník musí získat možnost vzestupu na osadníka.
   Nezbytné zlepšení bytových a platebních poměrů zemědělských dělníků bude moci proběhnout o to rychleji a radikálněji, čím více se bude zlepšovat celková situace v zemědělství. Díky tomuto zlepšení situace domácích zemědělských dělníků a zabráněním úprku z venkova již nebude nutné povolávat zahraniční zemědělské dělníky, což bude také v budoucnu zakázáno.
4. Význam rolnického stavu pro národ vyžaduje státní a stavovskou podporu odborného vzdělání a obrodu rolnické kultury. (Venkovské mládežnické ubytovny, odborné zemědělské školy s rozsáhlým zvýhodněním nadané mládeže bez prostředků.)

5. Rolnickému stavu nemohou zásadně pomoci stavovské hospodářské organizace, nýbrž pouze politické německé svobodné hnutí NSDAP.

Současná nouze venkovského lidu je součástí nouze celého německého národa.

Je šílenství domnívat se, že nějaká jednotlivá skupina určitých povolání se může vyloučit z německého osudového společenství, a je zločinem venkovany a měšťany navzájem proti sobě štvát, když jsou oba spojeni na život a na smrt.

Hospodářská výpomoc v rámci vládnoucího politického systému nemůže přinést žádné zásadní zlepšení, protože nouze německého národa má kořeny v jeho politickém zotročení, ze kterého jej mohou osvobodit pouze politické prostředky.

Doposud vládnoucí staré politické strany, které náš národ do otroctví přivedly, nemohou být vůdci na cestě k osvobození.

Profesní stavovské organizace budou v našem budoucím státě vykonávat důležité hospodářské úkoly a mohou v tomto smyslu již dnes vykonávat přípravnou práci. Avšak pro politický osvobozovací boj, který musí novému hospodářskému pořádku vytvořit předpoklady, jsou nevhodné, jelikož tento boj nemůže být veden z pozice jedné jediné skupiny určitých povolání, nýbrž z pozice celého národa.

Úspěšně vést osvobozovací boj proti našim utlačovatelům a jejich frontovým dozorčím může jen svobodné politické hnutí, které – při plném ocenění významu venkovského lidu a zemědělství pro národní celek – zahrnuje německé uvědomělce všech stavů a tříd německého národa.

Tímto svobodným politickým hnutím německého národa je NSDAP.

podepsán
Adolf Hitler

Vlastnictví zemědělské půdy a NSDAP
Odpověď Gottfrieda Federa, M.d.R.[3]

V čísle 43. listu *Deutsche Tageszeitung* z 25. ledna 1930 se obrací „vůdčí kruhy braniborského Venkovského svazu[4]“ jménem venkovského lidu s řadou otázek na NSDAP. Otázky se týkají především zásadních postojů NSDAP k vlastnictví venkovské půdy, právu dědickému, získávání půjček, k celní politice, tvorbě cen, podílnictví na zisku a k otázkám obecné sociálně-politické a volebně-taktické povahy.

I.

Z obav před eventuálně svévolným výkladem článku 17. nacionálněsocialistického stranického programu, který požaduje bezplatné vyvlastnění protiprávně (!) nabytých či ke škodě veřejnosti spravovaných pozemků, je z nashromážděných dotazů, resp. rozpaků souhrnně pod bodem I. kladena otázka:

„Je NSDAP připravena poskytnout garance, že venkovské půdní vlastnictví zůstane nedotčeno?“

Odpověď: Nacionální socialismus v zásadě respektuje soukromé vlastnictví a staví je pod ochranu státu. (G. Feder, „Program NSDAP“, str. 35 II. 8.)

Zdravá směsice malých, středních a velkých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství, zůstává zachována. (G. Feder, „Program NSDAP“, str. 35 II. 2.)

3 Orig. *Mitglied des Reichstages* – česky „člen Reichstagu“.

4 Orig. *Landbund* – vznikl po první světové válce jako zájmová organizace venkovského obyvatelstva; dominovali v ní převážně velkostatkáři z východního Polabí.

Ze smyslu a ducha celkového Programu vyplývá s nevyvratitelnou jasností, že *nacionální socialismus*, jehož národ a hospodářství se vší rozhodností odmítá zničující kardinální učení „vyvlastnění všeho majetku“, shledává jakožto přesvědčený a nejdůslednější odpůrce *marxismu* a také jakožto nejostřejší politický odpůrce mezinárodního bludného učení *marxismu* v domácím rolnictvu nejlepší a nejjistější základ národního státu.

Ovšem i jako nejostřejší odpůrce *turbokapitalismu* a jeho chtíče mobilizovat všechny regionální hodnoty, vyvlastnit sedláky skrze úroky a daně, vznáší *nacionální socialismus* důrazný požadavek na státní ochranu venkovské půdy před zásahem bank a burzy.

Potřebujeme zdravý, silný rolnický stav, osvobozený od dluhového otroctví a daňového bolševismu.

II.

Druhá otázka, jež je směřována na mě jakožto osobu „určenou Hitlerem jako poslední instance týkající se Programu“, zní:

„Jak se *nacionální socialismus* staví k poděděnému majetku a dědické dani?“

Odpověď: Právě pro nás, jakožto zastánce a strážce národní myšlenky, je kontinuita rolnického majetku, tedy převod půdy, jež otcové a praotcové zúrodnili, na své děti, samozřejmostí. *Nacionální socialismus* uznává dědické právo stejně zásadně, jako právo vlastnictví půdy a pozemku.

Při převodu na vzdálené příbuzné bude také nacionálněsocialistický stát uvalovat daň, která však při užších stupních příbuzenského vztahu bude pod současnými sazbami.

III.

Zde jsou vyjadřovány – nanejvýš neopodstatněné – obavy kvůli eventuálním důsledkům „nezastavitelnosti půdy“ ze strany soukromých kapitalistů v nacionálněsocialistickém státě.

Odpověď: Stát, který chce oddlužit rolnický majetek a osvobodit jej ze spárů profesionálních kapitalistických půjčkařů – a kolik sedláků již přeci bylo Židy a židobankami připraveno o střechu nad hlavou –, stát, který chce zlomit monopol kapitalismu v půjčování peněz, stát, jehož nejvyšším cílem je současně zlomení *dluhového otroctví*, zcela jistě nebude sedlákovi odpírat potřebné půjčky či vyhánět úrokové sazby do výšin. Naopak, nacionálněsocialistický stát bude podporovat zemědělství všemi prostředky.

IV.

„Zlomení *dluhového otroctví*“, zrušení bezpracného a snadného příjmu.

Otázka: „Jak se staví nacionálněsocialistická strana k výnosům z úroků ušetřeného a zděděného kapitálu?“

Odpověď: Který sedlák má dnes ještě nějaký „bezpracný a snadný příjem“? Který zemědělec může dnes ještě žít z úrokových výnosů z ušetřeného či zděděného jmění?

Za tímto se schovává buď obava několika málo velkostatkářů, kteří snad ještě mají nějaké kapitálové jmění, nebo jde o záměrné nepochopení či neznalost tohoto krajně důležitého požadavku NSDAP.

Ještě poznámka k tomu, co také znamená zlomení *dluhového otroctví*. Nikdo nechce těch pár marek úroků z uloženého majetku či zástavních listů nebo státních dluhopisů označovat za *úrokové otroctví*.

Avšak úrokovým otroctvím je, když nám všem byly inflací ukradeny naše ušetřené vklady a sedlák je nyní nucen přistoupit u svých nových hypoték a krátkodobých půjček na takové úrokové sazby, které ho ruinují.

Kdo je tedy pro zachování dnešního kapitalisticko-úrokového hospodářství, je proti zájmům sedláků a pro udržení dnešního stavu, ve kterém banky, respektive jejich muži v pozadí na bedrech zemědělství provozují vydřidušství.

Ostatně, odkazuji na mé podrobné spisy: G. Feder, „Stát na nacionálním a sociálním základě“ a také na „Program NSDAP“.

V.

Naše daňová politika říká jasně a jednoznačně:

„Osvobození spotřebitele od zátěže nepřímých, jakož i výrobců od svírajících daní.“

Otázka: „Chce strana zrušit také cla?“

Odpověď: Venkovský svaz musí vědět, že nacionálně-socialistická křesla v Reichstagu hlasovala se vší rozhodností pro ochranná zemědělská cla, a to podle své zásady: Ochrana národní práce ve městech a zemích.

VI.

Vyvstává otázka podílu na zisku.

Je nemožné zabývat se zde touto značně obsáhlou a obtížnou materií. K tomu jsem v jedné delší řadě pojednání ve svém týdeníku *Die Flamme* zaujal podrobnější stanovisko. Na tomto místě mohu krátce odpovědět:

Ze souvislosti vytažené věty v článku listu *Deutsche Tageszeitung* jsou zavádějící. Já osobně považuji podíl na zisku ve smyslu kapitalistického a také marxistického

myšlenkového světa v tak obecné formě za neřešitelný. Náš program cílí také v tomto bodě na dělnictvo pracující v továrnách, takže úplné vysvětlení této otázky je na tomto místě, určeném pro zemědělství, bez podstatného významu.

VII.

Rozsáhlé vybudování zajištění ve stáří.

Otázka: „Odkud se na to mají vzít prostředky?"

Odpověď: Také dnes existuje starobní pojištění, jenomže je v mnoha případech nedostatečné a je považováno za almužnu. Po odstranění zátěže poplatků a znovuzačlenění dnešních nezaměstnaných do hospodářského procesu bude k dispozici dostatek prostředků, aby bylo možné dát starým pracujícím dostačující starobní rentu.

VIII., IX., X.

Otázky v bodech VIII., IX. a X. nejsou žádnými zásadními otázkami, nýbrž otázkami stranické taktiky.

Jako opoziční strana pro Německo nešťastné vládní koalice hlasujeme samozřejmě tak či onak často s komunisty – stejně jako němečtí nacionálové a křesťansko-nacionální sedláci –, třebaže nás od nich dělí jeden celý svět. Rovněž si od nikoho nenecháme předepisovat, odkud budeme získávat své přívržence. Obracíme se na všechny – na dělníky, občany nebo sedláky, kteří mají v sobě německé srdce, dobrou vůli a chtějí ukončit parlamentární nehospodárnost a žalostnou plnitelskou politiku[5].

„Společenský styk" s jinými stranami nepovažujeme za vhodný prostředek k osvobození německého národa od

5 *Erfüllungspolitik* – směr zahraniční a hospodářské politiky Výmarské republiky, zaměřené na důsledné plnění versailleského diktátu.

marxistického a parlamentárního moru – to vede nejčastěji pouze k politickým čachrům. Pouze autoritativní postup, vůle chopit se moci bez ohledu na cokoli, může Německo vytrhnout z močálu.

Národ nechce pěkné řeči, nýbrž sílu; nechce čachry, nýbrž nekompromisní práci ve službách našeho ubohého, zotročeného německého národa.

Mimo tato krátká programová vyjádření podává o celkových postojích nacionálního socialismu k zemědělství jasný obraz svazek 19. nacionálněsocialistické knihovny: „Náš denní chléb“[6]. Základní otázky německého zemědělství od našeho stranického soudruha, pachtýře rytířského statku Hermanna Schneidera, Eckersdorf, okres Namslau, přináší osvědčené návrhy na znovunapřímení nouzí trpícího německého rolnictva.

Smysl a ducha naší hospodářské politiky znamenitě objasňuje svazek 16. nacionálněsocialistické knihovny od dr. Buchnera.

Základy německé obranné politiky líčí plukovník Hierl ve svazku 12 nacionálněsocialistické knihovny.

Na konec budiž učiněno několik krátkých zásadních poznámek o jednotlivých otázkách, jež jsou neustále využívány zlovolným, nenávistným a prolhaným způsobem našimi politickými protivníky.

Náš postoj k profesnímu úřednictvu je mimo veškeré pochyby vznešený. Nebyli bychom tak fanatickými ctiteli velkého pruského krále, kdybychom byli proti profesnímu úřednictvu. To, čím bylo pro stát navenek vojsko, tím je čisté, neúplatné profesní úřednictvo uvnitř státu. Čest

6 *Unser tägliches Brot.*

a povinnost se opět musejí stát výlučnou náplní profesního úřednictva.

Pravdaže, jistá sorta úředníků v nastávajícím státě zmizí – to jsou ti partajní akrobaté rudých a černých;[7] pro takové naduté stranické byrokraty není ve státě postaveném na cti a povinnosti místa.

Veškeré pomluvy, že nacionální socialisté mají být proti úředníkům, chtějí snižovat platy a připravit někoho o penzi, patří do říše politické lži. Prý chceme penze zrušit, podsouvá nám novinářská cháska politického odpůrce.

Ó nikoli! Naopak, právě že zcela obráceně chceme všem soukmenovcům, kteří svému národu a německému hospodářství po celý život věrně sloužili, rovněž poskytnout čestný důchod, který je zbaví obav ze stáří. Jen tak může být sociální zaopatření zbaveno charakteru „almužny".

Jedná se tak do jisté míry o rozšíření penzijní myšlenky také na svobodná povolání a manuálně pracující dělníky. O zajištění prostředků si není třeba dělat převeliké starosti. Nebudeme-li již rok co rok platit cizině tisíce milionů, a ještě více bankovním domům v tuzemsku, pak postačí zlomek těchto částek, abychom mohli dát všem soukmenovcům dostačující starobní důchod.

Podpora v nezaměstnanosti a pojištění.

Úkolem státu samo o sobě není, aby živil práceschopné lidi na státní náklady. Pokud jsme však i přesto ponechávali nynější stav podpory v nezaměstnanosti nejen nedotčený, nýbrž jsme se v parlamentu pokaždé dokonce zasazovali o zlepšení postavení nezaměstnaných, tak jsme tak činili nikoli proto, že jsme tento stav sám o sobě považovali za správný, avšak proto, že stát, jako ten dnešní, kte-

7 Autor má na mysli komunisty a levici obecně – *rudí*, a křesťansky orientované strany – *černí* (pozn. překl.).

rý svojí pomatenou domácí i zahraniční politikou připravil miliony lidí o práci a chléb a dovedl celé hospodářství na kraj propasti, má zatracenou povinnost se o tyto oběti své vlastní politiky postarat.

Stát, který není schopen znovuzačlenit miliony práceschopných lidí do hospodářského procesu, si zaslouží pouze, aby byl smeten, a pokud finančně ztroskotá na otázce podpory v nezaměstnanosti, tak pro to máme pouze krčení rameny.

Rovněž i útoky proti podpoře v nezaměstnanosti z různých stran, které jsou v zásadě oprávněné, vztahují-li se na záměrné zneužívání tohoto sociálního zaopatření, nás nemohou zmást v našem zásadním postoji. Přiznejme si, že mezi těmi skoro sedmi miliony nezaměstnaných se nachází dvěstě až třista tisíc notorických povalečů a lumpů, které by zrušení podpory ihned opět naučilo ochotě k práci. Nechť se však nezapomíná, že z toho je přinejmenším 6,5 milionů pilných, řádných a schopných dělníků, zaměstnanců, inženýrů, techniků, dílenských mistrů, příručích atd., kteří v nejistotě hledají práci a při nejlepší vůli žádnou nemohou najít.

Kvůli těmto nešťastným obětem skrz na skrz zpackané státní politiky musí zůstat jinak v podstatě žalostné sazby pro nezaměstnané nedotčeny.

Útoky na náboženství a duchovní život.

Snad ani nelze dostatečně zdůraznit, že NSDAP není nic vzdálenější, než útočit na křesťanské náboženství a jeho důstojné služebníky.

Jistěže s největším důrazem napadáme národokaznou politiku Centra a Bavorské lidové strany, kteří sice při každé příležitosti propadnou ve volání o pomoc: „Náboženství

je v ohrožení!“, ovšem ne tehdy, když zrovna provozují své politické kšefty s ateistickou, Boha popírající sociální demokracií.

Právě proto, že je nám vztah člověka k jeho Pánubohu tak vážený a svatý, stavíme se proti tomu, aby bylo náboženství strháváno do špíny denního politického boje.

Pozitivně lze náš postoj ke křesťanství popsat asi nejlépe pomocí ministrem dr. Frickem doporučených školních modliteb, které uvedu ke konci; nechť se poté každý katolík a Němec sám zamyslí, když uslyší, že tyto modlitby prý „udeří každý katolický cit přímo doprostřed obličeje“, jak to píše centristický[8] tisk, zatímco centrististický ministr dr. Wirth psal durynskému státnímu ministerstvu 12. května 1930, „že se ho jako říšského ministra bolestně dotýká, když dr. Frick doporučuje školní modlitby, ve kterých stojí: »Pane, osvoboď nás od zrady a podvodu!« a že »já vím, že nemít vlast a býti bezbožným zničí náš národ. «“ Takové věty jsou prý podle něj neslučitelné se smyslem a duchem výmarské ústavy! (!!)

„Otče, ve tvých všemohoucích rukách
spočívá náš národ a otčina.
Tys byl silou a ctí předků našich,
jsi naše stálá zbraň a obrana.

Pročež osvoboď předků od zrady a podvodu.
Dej nám sílu k osvobozujícím činům,
dej nám hrdinskou odvahu svaté země,
čest a svoboda nejvyšší hodnotou je.
Naší přísahou a heslem navždy budiž:
Německo, povstaň! Pane, osvoboď nás!“

(Od jednoho evangelického teologa.)

8 Tisk sympatizující s politickou stranou *Centrum*.

„Otče na nebesích,
věřím ve tvou všemohoucí ruku,
věřím v národ a otčinu,
věřím v sílu a čest předků,
věřím, že jsi naší zbraní a obranou,
věřím, že potrestáš zradu naší země
a požehnáš vlast osvobozující čin.
Německo, povstaň ke svobodě.“

(Od nejmenovaného autora.)

„Otče na nebesích,
věřím ve tvou všemohoucnost, spravedlnost a lásku,
věřím ve svůj milovaný německý národ a otčinu.
Vím, že bezbožnost a zrada vlasti
náš národ roztrhá a zničí.
Vím, že přesto v těch nejlepších
dříme touha a síla ke svobodě.
Věřím, že tato svoboda přijde skrze lásku otce na
nebesích, budeme-li věřit v naši vlastní sílu.“

(Od jednoho evangelického učitele.)

25 bodů

Nacionálněsocialistická německá strana práce – v registru spolků registrovaná jako „Nacionálněsocialistický německý spolek práce“ – dne 25. února 1920 předala při obrovském masovém shromáždění ve slavnostním sále *Hofbräuhausu* v Mnichově svůj program veřejnosti.

Stanovy naší strany označily tento program v § 2 za neměnný. Zní takto:

Program
Nacionálněsocialistické
německé strany práce.

Program *Německé strany práce* je programem nadčasovým. Vůdci odmítají, aby se po dosažení v programu stanovených cílů stanovily nějaké nové jen kvůli tomu, aby byla do budoucna kvůli stoupající nespokojenosti mas umožněna pokračující existence strany.

1. Požadujeme sloučení všech Němců ve Velkoněmecko na základě práva národů na sebeurčení.

2. Požadujeme rovnoprávnost německého národa vůči všem ostatním národům, tedy zrušení mírových smluv z Versailles a St. Germain.
3. Požadujeme půdu a prostor (kolonie) k získání stravy pro náš národ a k usídlení našeho národního populačního přebytku.
4. Státním občanem může být pouze ten, kdo je soukmenovcem. Soukmenovcem může být pouze ten, kdo je německé krve, bez ohledu na náboženské vyznání. Žádný Žid proto nemůže být soukmenovcem.
5. Kdo není státním občanem, tomu nechť je umožněno žít v Německu jen jako hostu a jako takový se také bude řídit zákonem o pobytu cizinců.
6. Právo rozhodovat o vedení a zákonech státu smí příslušet pouze státním občanům. Proto požadujeme, aby veřejné úřady, lhostejno jakého druhu, lhostejno, zda na úrovni Říše, úrovni zemské či obecní, zastávali pouze a jen státní občané.
   Bojujeme proti korupčnímu parlamentárnímu obsazování postů jen na základě stranické příslušnosti, bez ohledu na charakter a schopnosti.
7. Požadujeme, aby stát zaručil postarat se v prvé řadě o životní a pracovní podmínky státních občanů. Není-li možné zajistit dostatek potravy pro celkové obyvatelstvo státu, je potřeba příslušníky cizích národů (kteří nejsou státními občany) vyhostit.
8. Je třeba zabránit jakékoli další imigraci Neněmců. Požadujeme, aby všichni Neněmci, kteří imigrovali do Německa po 2. srpnu 1914, byli přinuceni k okamžitému opuštění Říše.
9. Všichni státní občané musí míti stejných práv a stejných povinností.

10. První povinností každého státního občana musí býti duševní a tělesná tvořivost. Činnost jednotlivce nesmí jít proti zájmům většiny, nýbrž musí, v rámci celku, být k dobru všem.

Proto požadujeme:

11. Zrušení příjmu bez práce a přičinění, tedy
zlomení úrokového otroctví.

12. S ohledem na nesčetné oběti na majetku a krvi, které si na národu vyžádá každá válka, musí být jakékoli osobní obohacení válkou označeno za zločin na národu. Proto požadujeme, aby všechna válečná obohacení byla beze zbytku navrácena.
13. Požadujeme zestátnění všech dosud zprivatizovaných podniků (Trusty[1]).
14. Požadujeme podíl na zisku velkých průmyslových podniků.
15. Požadujeme vybudování rozsáhlého zajištění ve stáří.
16. Požadujeme vytvoření zdravé střední třídy a její zachování, okamžitou komunalizaci velkoobchodů a jejich pronájem za výhodné ceny malým živnostníkům, a co nejpřísnější zohlednění všech malých živnostníků při dodávkách státu, krajům a obcím.
17. Požadujeme našim národním potřebám přizpůsobenou pozemkovou reformu, vytvoření zákona o bezplatném vyvlastnění pozemku pro obecně prospěšné účely, zrušení úroku z pozemku a zabránění jakékoli spekulaci s půdou.[2]

---

1 *Trust* – spolek, jenž veškeré zásoby některého zboží skupuje a potom menším obchodům prodává sám.

2 K tomuto bodu podal Adolf Hitler 13. dubna 1928 následující prohlášení:

18. Požadujeme nekompromisní boj proti těm, kteří svojí činností škodí obecným zájmům. Zločinci proti národu, lichváři, šmelináři atd. budou trestáni smrtí bez ohledu na náboženství a rasu.
19. Požadujeme výměnu římského práva, sloužícího materialistickému světovému pořádku, za německé obecné právo.
20. Aby mohl každý schopný a pilný Němec dosáhnout vyššího vzdělání a tím se dostat do vedoucí pozice, je stát povinen postarat se o důkladnou výstavbu našeho celkového národního vzdělávacího systému. Učební plány všech vzdělávacích zařízení musí být přizpůsobeny požadavkům praktického života. Pojmutí myšlenky státu musí být docíleno již na počátku prostřednictvím školy (občanská nauka). Požadujeme vzdělávání obzvlášť nadaných dětí chudých rodičů na státní náklady bez ohledu na jejich společenský stav a povolání.
21. Stát je povinen postarat se o pozvednutí národního zdraví prostřednictvím ochrany matky a dítěte, zákazem práce mládeže, jejím tělesným zocelováním, zákonem stanovenou povinností atletické a sportovní výchovy a nejvyšší podporou všech sdružení, jež se zabývají tělesným vzděláváním mládeže.

Prohlášení

Proti lživým výkladům bodu 17. programu NSDAP ze strany našich protivníků je nutné konstatovat:

Jelikož NSDAP ctí soukromé vlastnictví, rozumí se samo sebou, že pasáž o „bezplatném vyvlastnění" se týká pouze vytvoření zákonných možností, aby půda, nabytá nekalým způsobem, nebo půda, jež není spravována podle zásad blaha národa, mohla být vyvlastněna. Toto je namířeno především proti židovským pozemkovým spekulantům.

Mnichov, 13. dubna 1928

podepsán Adolf Hitler

22. Požadujeme zrušení žoldnéřských jednotek a vytvoření národního vojska.
23. Požadujeme uzákonění boje proti vědomé politické lži a jejímu rozšiřování médii. Aby bylo možné vytvořit německý tisk, požadujeme, aby:
a) všichni redaktoři a zaměstnanci novin, které vycházejí v německém jazyce, byli soukmenovci,
b) neněmecký tisk vycházel jen s výslovným souhlasem státu – tento nesmí být tištěn v německém jazyce,
c) jakýkoli finanční podíl Neněmců na německém tisku či jeho ovlivňování skrze Neněmce bylo zakázáno, a za přestupek proti tomuto nařízení požadujeme jako trest uzavření takového novinového podniku, jakož i okamžité vyhoštění Neněmců, kteří se na takovém jednání podíleli, z Říše.

Noviny, které se proviní proti obecnému blahu, je třeba zakázat. Požadujeme zákonný boj proti uměleckým a literárním směrům, které mají rozkladný vliv na život národa, a uzavření všech zábavních podniků, které se proti těmto požadavkům proviňují.

24. Požadujeme svobodu všech náboženských vyznání ve státě, pakliže neohrožují existenci státu nebo se neproviňují proti zvyklostem a morálním hodnotám germánské rasy.

Strana jako taková zastává postoje pozitivního křesťanství, aniž by se konfesně vázala na určité vyznání. Strana bojuje proti židovsko-materialistickému duchu v nás a kolem nás a je přesvědčena, že trvalé uzdravení našeho národa se může směrem z nitra ven podařit jen tehdy, pokud platí:

Obecné blaho před blahem jednotlivce.

25. K dosažení všech uvedených cílů požadujeme zřízení silné centrální moci Říše, bezpodmínečnou autoritu politického centrálního parlamentu nad celou Říší a jejími organizacemi obecně, zřízení stavovských a profesních komor k provádění Říší vynesených rámcových zákonů na úrovni spolkových států. Vůdci strany slibují zasadit se bez ohledu na cokoli o všechny výše uvedené požadavky a bude-li to nezbytné, tak i za cenu vlastního života.

Mnichov, 24. února 1920

Generální shromáždění členů strany 22. května 1926 za plného zvážení rozhodlo: „Tento program je neměnný." To však neznamená, že každé slovo musí zůstat tak, jak zde v současnosti stojí, a rovněž to neznamená, že by práce na prohlubování a stavbě programu byla zakázána; se vší rozhodností a naprosto zřetelně to znamená, že: **Základy a vůdčí myšlenky tohoto programu jsou zcela nedotknutelné.**

Neexistuje žádné překrucování a vytáčky kvůli případným prospěchářským úvahám, neexistuje žádná hra na schovávanou s těmi nejdůležitějšími, pro dnešní státní, společenský a hospodářský pořádek zvlášť nepohodlnými programovými body, neexistuje žádné ideologické vrávorání.

Oba hlavní pilíře programu byly osobně Adolfem Hitlerem i opticky zvýrazněny proloženým písmem.

Obecné blaho před blahem jednotlivce – to jest smýšlením tohoto programu, a

zlomení úrokového otroctví je srdcovou záležitostí nacionálního socialismu.

Dosažení obou bodů společně znamená vítězství blížícího se univerzalistického pořádku společnosti „opravdového státu“ nad dnešním rozkladem státu, národa a hospodářství pod zkaženým vlivem dnes platné individualistické představy o budování společnosti. Dnešní „ne-stát“ se se svým utiskováním pracující třídy, se svojí ochranou naloupeného majetku bankovních a burzovních šejdířů stal rejdištěm bezohledného soukromého obohacování, nejodpornějších politických šmelinářů a patolízalů; již neexistuje žádný ohled na bližního, soukmenovce, žádné vyšší morální pouto; jen brutální síla, síla peněz, bezmezně vládne a vyvíjí svůj zkažený, zničující vliv na stát, národ, společnost, kulturu, mravy, divadlo, literaturu a všechny ostatní myslitelné oblasti morálky.

V tomto obrovském boji přirozeně nesmí býti žádného zakolísání, žádných změn, žádných ústupků. Zde existuje jedině vítězství, nebo zánik.

O něco jiná verze týchž základních myšlenek, jak jsem je podal ve své knize „Německý stát na nacionálním a sociálním základě“[3], není žádným pozměněním, nýbrž jen jistým pořádkem a shrnutím rozličných, spolu souvisejících bodů podle rozličných, spolu souvisejících politických, hospodářských, finančních a kulturně-politických okruhů života.

Kdyby moje verze platila jako pozměnění, nebo kdyby mohla být použita proti 25 bodům, tak by Hitler moji knihu ve své krátké, stručné předmluvě jistě nenazval „katechismem našeho hnutí“. Nechť každý upřednostní tu kterou verzi podle své chuti nebo použije obě současně – rozhodně se nebude moci zaplést do nějakých rozporů.

Ve snaze do budoucna zaručit bezpodmínečnou jednotnost našeho programového úsilí a uchránit celé hnutí před nebezpečnými otřesy, které jej mohou zastihnout,

---

3 *Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage*

přesněji řečeno před neustálými „zlepšovacími návrhy“ povolaných, či nepovolaných kritiků, reptalů a chytrolínů, přenesl Adolf Hitler na říšské konferenci všech župních vedoucích, svolané na 14. února 1926, na stranického soudruha Gottfrieda Federa právo posledního rozhodnutí v otázkách, jež se týkají programu.

Základní myšlenky

Nemůže být úkolem tohoto svazku zabývat se podrobněji sociologickými, státně-filosofickými, duševními a strukturálními základy nacionálněsocialistické státní ideje (tím bude mimořádné vydání pozdějšího svazku této knižní řady), nýbrž je jím prostě a jednoduše poodhalení podstatných základních myšlenek.

Také musíme upustit od toho, abychom se tu zaobírali všemožnými jinými politickými snahami a jejich zástupci v politických stranách a svazech – i to bude muset být úkolem vlastní samostatné práce –, nýbrž je potřeba nejprve vyložit podstatu našeho úsilí.

Z chaosu vytryskl svět, z nepořádku pořádek, z divokého zmatku to organické.

Na Zemi dnes panuje chaos, zmatek, boj, nenávist, závist, konflikt, útisk, vykořisťování, hrubost, sobectví. Bratr již nerozumí bratru. Soukmenovci se navzájem napadají, jsou schopni umlátit toho druhého k smrti jen proto, že nosí hákový kříž. Oba nesou stejnou zátěž a bídu, ale kde člověk v posledních měsících slyšel, že by marxističtí dělníci přepadli a k smrti umlátili svého zaměstnavatele, nebo své stranické papaláše, nebo dokonce jednoho z těch vydřiduchů z banky a burzy, nebo nějakého velkošejdíře?

Oběťmi chaosu byli obyčejní, prostí, slušní dělníci. Mozky jsou zmateny – marxisté se shromažďují kolem největších vykořisťovatelů své vlastní třídy a štvavě a zvířecky se obrací proti svým zachráncům ze svých vlastních řad.

Nacionalisté, vlastenecké kruhy, pravicové strany míří do vlády nebo v ní sedí spolu s odmítači a ničiteli jejich státního ideálu a ztrácí přitom čest a charakter. Obranné sbory chtějí „dovnitř do státu“, do státu Severingů[1] a Grzesinskich[2]. Věří, že mohou vládnout společně s pacifisty, internacionalisty a Židy.

Mozky jsou zmateny! Ty takzvané pravicové kruhy nevidí, že mezi orlem a hadem, skotem a lvem, mezi člověkem a bacilem cholery nikdy nemůže existovat přátelství a spolupráce – tak svými silami, se svou vůlí stát se formou podepírají z nepořádku se stanuvší „pořádek“, politický chaos, politické bezvědomí. Jenže oni se postavili proti nacionálním socialistům, proti těm „fanatikům“, předstrkávají před sebou jakožto domnělí „realističtí politikové“ zachránce z politického chaosu – o nic méně je nenávidíce, třebaže je spřízněně vnímajíce – avšak plni vnitřního šíleného strachu, že jim nacionální socialisté chtějí vzít něco z jejich dřívějších výsad či pozic, přitom zapomínají, že ztratili úplně vše díky těm, od kterých tak snažně pochtívají podíl na státních korytech!

Podnikatelé, ať už velcí, či malí, z těžkého průmyslu, nebo malé živnostenské podniky znají jen jeden cíl: „zisk“; mají

---

1 *Carl Severing* – nar. 1875, německý sociálně-demokratický politik; po I. světové válce opakovaně ministrem vnitra; stal se jedním ze symbolů tzv. „plnitelské politiky“ (viz. *Erfüllungspolitik*).

2 *Albert Grzesinski* – nar. 1879, německý politik Výmarské republiky; 1918 předseda dělnické a vojenské rady, 1919 říšský komisař pro vojsko a námořnictvo; od r. 1925 policejní prezident Berlína; v rámci svých pravomocí vyvíjel úsilí vedoucí k přeformování Pruska v republikánsko-demokratický stát; ostrý odpůrce nacionálních socialistů.

pouze jednu touhu: „půjčku“; jen jeden nával aktivismu: ten „proti daním“; jen jednu bázeň a nevyslovitelnou úctu: tu „před bankami“ a jen jedno lhostejné krčení rameny: ohledně nacionálněsocialistického požadavku na „zlomení dluhového otroctví“.

Všichni se předhánějí v „dělání dluhů“. Nezměrné lichvářské zisky bank, jež jsou z dlužníků bez jakékoli námahy a práce mámeny jako poplatek za zapůjčený kapitál, shledávají lidé jako naprosto v pořádku. Zakládají se zvláštní „hospodářské strany“, hlasuje se pro *Dawesovy zákony*[3], jež jsou základní příčinou neskutečných daňových zátěží. Člověk se svrhává do nejhlubšího dluhového otroctví, láteří nad daněmi a úroky a umírá úctou před každým bankéřem a burzovním pirátem.

Mozky jsou zmateny! Celé hospodářství je zbaveno šlechetnosti, odosobněné, přetvořené v akciové společnosti. Tvůrci hodnot se vydali do rukou svým největším nepřátelům – finančnímu kapitálu. Na hluboce zadlužené tvůrce hodnot v dílnách, fabrikách a kontorách[4] zbývá jen ubohá odměna. Veškerý zisk z práce teče do peněženek anonymní moci peněz ve formě úroků a dividend.

Lidé, kteří si přivlastnili patent na hospodářský rozum, si se zkrocením chaosu nevědí rady. Shora vykořisťováni

---

3 Pod anglicko-severoamerickým vedením vznikl v srpnu 1924 tzv. *Dawesův plán*, jenž se ve vztahu k německým reparacím v důsledku versailleského diktátu vystříhal přesného údaje o konečné sumě a místo toho stanovil (bez ohledu na první 4 roky) pravidelnou roční platbu reparací na 2,5 miliardy říšských marek. Jako zástava za tuto platbu byla postavena pod zahraniční dozor *Říšská banka* a nově založená společnost *Německé říšské dráhy* se severoamerickým generálním zmocněncem v čele.

4 *Kontory* – hlavní obchodní a diplomatická střediska hanzy v zahraničí; původně sklady a domy kupců s privilegovaným právním postavením, v 15. st. podřízeny vedení hanzy. Nejvýznamější *kontory* byly *Stalhof* v Londýně, *Petershof* v Novgorodě, *Osterlingenhaus* v Bruggách a *Deutsche Brücke* v Bergenu.

daněmi a úroky, zdola ohroženi podzemním hněvem oklamaných mas dělníků, se v šíleném zaslepení uvrhli ve jho finančního kapitálu a jeho „státu“ a jsou přeci profitáři a vykořisťovateli v dnešním chaosu jen a pouze trpěni jako otrokáři vládnoucí nad masou pracujícího národa. Avšak nikoli proti hrdlořezům německého hospodářství obrací se jejich hněv, ne proti marxistickému šílenství – ne, proti *hákokřížařům*. Člověk zapomíná, že jsme to byli jen a pouze my, kteří viděli přicházet tragédii německého hospodářství, předpověděli ji a zavčasu poukázali na cesty, jak lze vlastní silou docílit znovunapřímení celého hospodářství.

Svazy a organizace zastupující různé zájmy, svazy profesní, úřednické, zaměstnanecké, svazy pro ochranu střadatelů, malopenzistů, věřitelů Říšské banky, obranné svazy, spolky bojovníků, cechy, spolky, družstva, odbory, rolnické a venkovské spolky, kluby a bůhví jaká všelijaká jména všechny ty podivné subjekty nesou – rozumní v základní myšlence, nesmyslní v chaosu dnešního veřejného života se pokoušejí nastolit pořádek. Zbytečně, neb nejsou nikterak organizačně začleněni do společnosti, do vyšší celistvosti národa. Všichni jsou jen posedlí dobytím malých výhod pro svojí vlastní kastu, vlastní třídu, bez jakékoli velké politické nebo hospodářské vůdčí myšlenky, bezmocně se obracejíce na pokud možno všechny politické strany, uznávajíce prostě jaksi danou státně-hospodářskou formu – poslušni a podřízeni vůči takzvané vrchnosti.

To sice stojí německý národ nekonečné sumy, krmí četné syndiky, vedoucí svazů, ředitele, chvastouny, ale dohromady je to k ničemu. Zločinecké opatření – inflace – okrade všechny kasty, okrade střadatele, členy sdružení, soudruhy, řemeslníky. Daňový zákon, opatření učiněné od zeleného stolu, zničí naději letité práce. Na jedné straně se po nekonečných shromážděních, poradách, podáních, prezen-

tacích u vlády a Reichstagu dosáhne, resp. vyhandrkuje výhoda, ta je však díky vzrůstajícímu zdražování nebo stoupajícím či padajícím cenám již dávno passé.

Chaos a zmatek! Mozky jsou zmateny. Jak může sedlák žít, když je sdírán a soužen? Jak může dělník nakupovat, když prostředníci zdražují ceny? Co úředníkům a zaměstnancům pomůže konečně dosažené zvýšení platů a gáží, když mezitím index životní úrovně procentuálně o mnoho stoupl? Avšak s důvěrou se zírá vstříc pomoci státu – nositeli zchudnutí a držení obyvatelstva při zemi – státu, který je vším možným, jenom ne „tatíčkem státem", nýbrž násilníkem a výběrčím úroků a daní ve prospěch moci peněz.

Tak se člověk neustále obrací na ty staré strany, sám se prohlašuje za „nepolitického, nadstranického" a vydává se tak na milost teprve řádně pustošivé stranické politice.

Stále stejný hrůzný obraz chaosu u všech ostatních jevů veřejného života: ať umění, literatura, divadlo, kino, rozhlas, církev nebo škola – všude onen „enzym dekompozice", ten velký rozvraceč a ničitel, Žid a zednář, viditelný na všech místech, nebo neviditelný za kulisami jako tahač za nitky loutek, kteří jako Stresemanni[5] či Scheidemanni[6] tancují na veřejném pódiu, nebo kteří jako Jakob Goldschmidt[7], Warburg[8], Wassermann, Levy a jiní oblbují německý národ svým tiskem a vykořisťují jej úroky.

---

5 *Gustav Stresemann* – německý liberální politik; v roce 1923 byl říšským kancléřem a ministrem zahraničí.

6 *Philipp Scheidemann* – německý sociálnědemokratický politik; v roce 1919 byl říšským kancléřem Výmarské republiky.

7 *Jakob Goldschmidt* – německo-židovský bankéř; r. 1918 člen direktoria *Nationalbank für Deutschland*, během své kariéry bankéře zastával současně 123 postů jako člen dozorčí rady řady podniků (do r. 1932 rovněž *I.G. Farben*), ve 20. letech členem iniciátorského výboru německojazyčné *Encyclopaedia Judaica.*

8 Rodina *Warburgů* – jedna ze slavných židovských bankéřských rodin, působící v německém Hamburku, jejímž zakladatelem byl Moritz Moses Warburg.

Vůle formovat se, vůle, jež rozmotá chaos, která rozklížený svět znovu uvede do pořádku a bude stát u kormidla jako strážce tohoto pořádku (v nanejvýš platonickém smyslu) – to je ten nesmírný úkol, který si nacionální socialismus vytyčil.

Zde musí být důrazně poznamenáno, že ani zdánlivý vnější pořádek policejního státu, ani ty obvyklé nácviky a zákonně přípustné loupeživé nájezdy finančního kapitálu, ani dohody syndiků a trustů, ani jiná „organizovaná“ opatření všeobecného národního podvodu nejsou námi uznávána jako „pořádek“, i když jinak „fungují“ tak skvěle. I banda zlodějů má svůj „pořádek“, i trestnice má svůj „domovní pořádek“. Avšak viděno z pozice organicky členěného národního celku jsou všechny jevy našeho celkového veřejného života v největší míře mučeny, jsou nesvobodné, utlačované, nevěrohodné a podávají – viděno shora – naprosto šílený, chaotický obraz, obraz boje všech proti všem.

Vláda proti národu, strany proti stranám, uzavírajíce při tom všem podivné a nemožné spolky; parlamenty proti vládám, zaměstnanci proti zaměstnavatelům, spotřebitelé proti výrobcům, obchodníci proti výrobcům a spotřebitelům, majitelé domů proti nájemníkům, dělníci proti sedlákům, úředníci proti veřejnosti, dělnická třída proti „buržoazii“, církev proti státu, všichni slepě a zuřivě útočí na svého současného protivníka, majíce na paměti jediné – svůj vlastní osobní zájem, svoji mocenskou pozici, svůj *vlastní prospěch*, zájmy své vlastní peněženky.

Nikdo nemyslí na to, že i ten druhý má právo na svůj život, nikdo nepomyslí, že bezohledné sledování *vlastního prospěchu* může být dosaženo jen na úkor těch ostatních; žádná pozornost upřená na blaho soukmenovce, žádný pohled na vyšší povinnosti vůči veřejnosti, žádné pozastavení

v honbě bez dechu za osobním obohacením. Toho po mém boku udeřit loktem do žaludku, jen abych se sám dostal dopředu; kráčet přes mrtvoly, pokud to slibuje prospěch – nač brát ohledy? Toto je moderní hospodářské smýšlení.

Dav tak pronásleduje a běsní, řve a huláká; silnější smete a strhne, kope a bije k zemi slabšího, sprostější slušnějšího, brutálnější ušlechtilejšího, poživačný chtíč ubíjí mravnost, násilí triumfuje nad právem, stranický zájem nad obecným blahem, gaunerství, šmelina a podvod vítězí nad poctivou prací.

Takto děsivý boj všech nízkých instinktů byl dosud neslýchaný. Člověk se bezděčně pokouší myslet na stará moudra o soumraku Bohů, kdy „se právo a morálka zhroutily, čas vlků, čas sekery nastal; moře běsní, oheň se snáší z nebes a Bohové a lidé hynou".

Neklamme se: stojíme skutečně uprostřed přelomu světa, a je pochopitelné, že jednoduché smysly, ubohé pomatené duše, již nevidí z dnešního chaosu žádné východisko, zoufale hledají smrt, nebo věří v blížící se konec světa, či samy řádí v pošetilém tanci kolem zlatého telete, zapomětlivy všech pout, a současně se strhávají do toho úžasného štrůdlu. „Užívej, dokud můžeš – po nás potopa!"

Tak úděsně hluboké otřásání strukturou jednoho národa je možné a vysvětlitelné, jen když jsou duševní základy celé společnosti rozvrácené nebo špatné. A ve skutečnosti vidíme, že marxisté a kapitalisté, podnikatelé a vedoucí představitelé veřejného života naprosto shodně vzdávají hold stejnému světonázoru – *individualismu*. Osobní prospěch je jediným hlavním popudem, prospěch pro úzký okruh vlastní třídy. Jediným cílem je zastupování vlastního profesního oboru.

I zde musím odkázat na pozdější práci této knižní řady, ve které se chceme zabývat touto poslední sociologickou otázkou budování společnosti.

Zde by měl být jen letmo učiněn pokus ilustrovat na jednom srovnávacím příkladě základní rozdíl mezi strukturou, respektive absencí organické struktury v dnešním státě i hospodářství, a budováním nacionálněsocialistického státu. Toho času panující nauka zní: Společnost je sumou jednotlivých lidí; stát v nejlepším smyslu slova účelovou jednotou rozličných individuálních osobností či svazů.

Jako srovnání odpovídá této nauce o stavbě společnosti *hromada kamení*. V ní jsou jednotlivé kameny a kousky kamení tím jediným hmatatelným, vnější forma pak něčím náhodným. Jestli ten či onen kámen leží nahoře nebo dole, je hromadě kamení úplně jedno – vždy zůstane jen hromadou kamení, sestávající mechanicky z tolika a tolika jednotlivých kamenů.

A nyní ke srovnání státu, který odpovídá naší nacionálněsocialistické nauce a státní filosofii: Dům. Rovněž i dům sestává mechanicky, individualisticky řečeno, z tolika a tolika cihel, štěrku, trámů, oken, dveří, podlah atd. atd. Ale každému je nad slunce jasné, že dům, prostor, je něco vyššího, samozákonního, něco nového, vlastní vyšší celistvost než jen suma, hromada cihel atd. Každý chápe, že dům nevzniká jen navezením tolika a tolika cihel, nýbrž pouze tak, že tyto jednotlivé části jsou podle nějakého plánu smysluplně sestaveny dohromady. Teprve potom vzniká to nové, větší, do jisté míry také jakási duševní nástavba.

Stejně tak i v národě: Teprve když se chaos stane smysluplným, organickým, uspořádaným, promění-li se chaos podle jasných plánů ve formu a z pouhé masy důmyslně členěný celek, teprve potom se do jisté míry jednotlivé části stávají skutečně smysluplným životem, teprve potom

vzniká *skutečný stát*. S nepřekonatelným mistrovstvím se Othmaru Spannovi z Vídně, někdejšímu rektoru Vídeňské univerzity, v jeho knize „Opravdový stát“[9] a v jeho „Společenské nauce“[10] podařilo vědecky zdůvodnit sociologické základy dnešního, individualisticky stavěného státu na rozdíl od vysokého cíle univerzalistického pořádku společnosti.

My, nacionální socialisté, proto razíme prostou a jednoduchou, pro každého srozumitelnou formuli:

Obecné blaho před blahem jednotlivce.

Teprve ve službách veřejnosti, teprve jako sloužící článek v rámci národního celku, se probudí jednotlivec ve vyšším životě, teprve tak se stane – každý na svém místě – vpravdě začleněným do vyššího celku svého národa, teprve takto chápán zvítězí pravý socialismus = smysl pro společnost, opravdový život. Jen bude-li vládnout tato základní myšlenka, rozpozná a získá i jednotlivec pocit bezpečí, že výlučně a pouze za vlády této ideje může z dnešního loupeživého hospodářství vzniknout bohatě členěné, organické národní hospodářství ku prospěchu celku – a tím i ku prospěchu každého jednotlivce.

Dnes je jednotlivec bezbrannou kořistí všemožných sil bojujících o moc, jeho slučování s ostatními je mu k ničemu. Skutečný nepřítel, poživatel a vykořisťovatel není nikde jasně identifikován a označen.

Přes všechen antikapitalistický vřískot marxistů, navzdory zbožným výrokům Centra, navzdory nářkům hospodářství nad daňovou a úrokovou zátěží – nikde jasné rozpoznání světového nepřítele: celou zeměkouli stínem zahalujícího velkokapitálu a jeho nositele – Žida.

9 *Der wahre Staat.*
10 *Gesellschaftslehre.*

Národ dostává ve všech svých profesních stavech ochutnat úrokový bič, každé společenské třídě sedí za krkem výběrčí daní – ale kdo se odváží postavit proti všemocnosti *bankovního a burzovního kapitálu?* Ona všemocnost půjčkového kapitálu se ukazuje v tom, že – oproti všem ostatním pozemským zkušenostem – roste do jisté míry sama od sebe bez námahy a práce jen prostřednictvím úroků, dividend a rent, a takto se stává stále větší a mohutnější. Ďábelská podstata lži vítězí nad podstatou pořádku tvořivé práce.

Zlomení úrokového otroctví – tak zní náš bojový pokřik.

Vím, že právě tento základní požadavek ve svém nesmírném a kruciálním významu není správně vnímán a chápán ani v našich vlastních řadách. Je to vidět například na tom, jak málo našich řečníků si na tuto klíčovou otázku troufá. Snad většina cítí, že je to klíčová otázka, snad do slovní zásoby našich stranických soudruhů patří i heslo: „Boj proti burzovnímu a půjčkovému kapitálu." Ale v čem „úrokové otroctví" vlastně spočívá, jak se v životě jednotlivcově a národa prakticky projevuje, které finančně-technické procesy dělají z obyvatelstva „úrokové otroky", ba dokonce snad: která praktická opatření jsou vhodná k realizaci *zlomení úrokového otroctví* a jaké důsledky bude zlomení úrokového otroctví na celkové obyvatelstvo mít? To je jasné jen malému počtu těch, kteří by to dokázali tazateli vlastními slovy vysvětlit.

Adolf Hitler vystihnul vše přesahující význam této otázky ve svém zásadním díle „Můj boj", svazek I., str. 224/225, následujícím výkladem: „Když jsem naslouchal první přednášce Gottfrieda Federa o »zlomení úrokového otroctví« (červen 1919 – pozn. autora), ihned jsem věděl, že se zde jedná o pravdu teoretickou, jež bude mít nesmírný význam pro budoucnost německého národa... ***Boj proti mezinárod-***

nímu finančnímu a půjčkovému kapitálu se stal nejdůležitějším programovým bodem boje německého národa za jeho nezávislost a svobodu."

Všichni skutečně vážní nacionální socialisté sdílí toto přesvědčení, neboť řešení této otázky znamená v zásadě do rozumem vstřebatelné úrovně přenesené *řešení židovské otázky* – a kromě toho ještě mnohem více.

Antisemitismus je do jisté míry emoční podloží našeho hnutí. Každý nacionální socialista je antisemitou, avšak ne každý antisemita se stane nacionálním socialistou. Antisemitismus je něco čistě negujícího; antisemita sice rozpoznal nositele světového moru, ale většinou se toto poznání promění jen v osobní nenávist proti jednotlivému Židovi a proti úspěchům Židů v hospodářském životě. V nejlepším případě se potom antisemitismus pozvedne v požadavek na odstranění Židů z našeho státního a hospodářského života. „Jak a co dál?" – s tím už si však antisemita většinou moc hlavu neláme.

Pokud by zůstaly zachovány duševní základy dnešní židovské vlády: „vlastní blaho před blahem obecným" a jejich hmotné mocenské prostředky – systém židovského bankovního, půjčkového a úvěrového hospodářství – i po vyhnání Židů, tak by se ve svém pustošivém rasovém míchání našlo dost židovských bastardů[11] nebo i „normálních Němců" nastoupivších na místo Židů a ti by proti vlastnímu národu neběsnili o nic méně, než to dnes činí druhově cizí Židé. A možná bychom pak dokonce viděli lecjakého „antisemitu" na místě, kde předtím seděl Žid.

Nacionální socialismus je naproti tomu se svým hlavním požadavkem po *zlomení úrokového otroctví* vpravdě

---

11 *Bastard* – v textu použito v dobovém smyslu „rasového míšence" – potomka splozeného osobou s židovskou rasovou příslušností a osobou nežidovské rasové příslušnosti; pozn. překl.

konstruktivní. Už jenom tento požadavek sahá sám o sobě hlouběji a jeho důsledky jsou daleko obsáhlejší.

Ve své malé práci „Srdcová záležitost našeho programu“ (Nacionálněsocialistická ročenka 1927)[12] jsem poukázal na mimořádné postavení, které nám právě tento požadavek mezi všemi ostatními stranami a spolky zajišťuje. Ve všech ostatních programových požadavcích nalézáme stejné nebo stejně znějící snahy, zčásti u stran pravicových, zčásti levicových. Jen tento jediný požadavek nemá u žádné jiné strany odpovídající protikus.

Nyní víme všichni, že jak levicové strany se svým prolhaným křikem „pryč s kapitalismem“, tak strany pravicové se svými vlasteneckými frázemi nejsou schopny vyvolat novou světovou epochu. Neboť ani marxistické ani reakcionářské požadavky by na dnešní podstatě našeho celkového hospodářství nic nezměnily, respektive by pouze bořily, tak jako komunisté v Rusku, avšak nevybudovaly by nic.

Co se rozumí pod pojmem „úrokové otroctví“?

Stav národů, které se nacházejí pod vládou peněz či úroků všežidovské mezinárodní finanční elity.

V úrokovém otroctví se nalézá sedlák, který – aby ufinancoval svůj podnik – si musí brát půjčky, jež jsou úročeny tak vysoko, že úroky požerou téměř veškerý výnos z jeho práce, nebo ten, který nadělal či musí dělat dluhy a který za sebou musí táhnout dluhy z hypoték jako olověnou kouli na noze.

V úrokovém otroctví se nalézá dělník, který v továrnách a dílnách vyrábí hodnoty za mrzký peníz, zatímco akcio-

12 *Das Herzstück unseres Programms* (im Nationalsozialistischen Jahrbuch 1927).

nář – bez práce a námahy – pobírá úroky, tantiémy a dividendy.

V úrokovém otroctví se nalézá celá řemeslná střední třída, která dnes musí v podstatě pracovat pouze na úročení svých bankovních půjček.

V úrokovém otroctví se nalézají všichni ti, kteří na svůj chléb musí vydělávat svojí duševní nebo tělesnou prací, zatímco naproti nim stojí početně malá kasta lidí, kteří – bez práce a námahy – pobírají obrovské příjmy ze svých úrokových, bankovních a burzovních zisků. Zde bychom neradi mysleli na malé rentiéry a střadatele – ti sice také vděčí, resp. vděčili za své úrokové příjmy od základu špatné instituci – avšak těm byly po část jejich života dvojnásobné až stonásobné částky jejich malých úroků odebírány, sebrány daněmi nebo jinak odnímány, takže je možné jim ve stáří lehce vyplácet část jim dříve odpíraných výnosů z jejich práce – z čehož bude profitovat i značně velká masa těch, kteří se dnešního úrokového kapitalistického systému zdánlivě zastávají. (Bližší vysvětlení k tomuto bodu na jiném místě.)

V úrokovém otroctví se nalézá i průmyslník, který svůj podnik vybudoval vlastní houževnatou prací, po nějakém čase ho přetvořil v „akciovou společnost“ a dnes již není pánem svých dříve svobodných rozhodnutí, nýbrž musí uspokojit nenasytnou touhu po zisku „dozorčích rad a akcionářů“, pakliže nechce být propuštěn (!) z vlastního podniku.

Do úrokového otroctví se vrhá každý národ, který svou finanční potřebu kryje pomocí „úvěrů“.

V „úrokovém otroctví“ zhyne každý národ, jenž svá nejdůležitější výsostná práva – právo vydávání peněz (finanční svrchovanost), své železnice (dopravní svrchovanost) a dozor nad nejdůležitějšími daněmi a cly vydá do rukou

moci peněz a bankéřům, jak to učinilo Německo přijetím Dawesových zákonů.

V úrokovém otroctví se nalézají všechny národy a vlády, které se podvolují půjčkovému kapitálu.

V úrokovém otroctví se nalézá ta tvořivá práce, jež dala přednost penězům, takže se z někdejšího „služebníka hospodářství" – peněz, stal „pán práce", tedy jeho nejbrutálnější tyran.

„Úrokové otroctví" je tím správným výrazem pro protikladnou konfrontaci: „kapitál proti práci", „krev proti penězům", „tvořivá síla proti vykořisťování".

A tak se v našem úsilí blýskají blesky tohoto obrovského boje síly proti zákeřnosti, duchu proti hmotě, svobody proti otroctví, světla proti temnotě.

Požadavek na „zlomení úrokového otroctví" je tak gigantických rozměrů, tak elementárního významu pro náš národ, pro naší rasu, že už jen na jeho řešení bude záviset opětovný vzestup našeho národa z nejhlubší poroby a hanby. Ano, že od toho bude odvislý opětovný výkvět, štěstí a prosperita, blahobyt a kultura na celé zeměkouli.

„Zlomení úrokového otroctví" je ocelovou osou, kolem které se točí vše. Je víc než jen finančně-politickým požadavkem; svými předpoklady a důsledky sahá stejně tak hluboko do politického života, jako do života hospodářského; není o nic méně hlavní otázkou hospodářského smýšlení a sahá tak nejhlouběji až do osobního života každého jednotlivce; vyžaduje od každého: *Buďto služba národu, nebo bezuzdné soukromé obohacení* – znamená tak tedy *„řešení sociální otázky"*.

Je přirozeností každé „světové otázky", že ji lze zabalit do jednoho slova, které jako ohnivé znamení vystupuje z chaosu a které 1000 knih a 100 proroků není s to tuto

jedinou myšlenku vyčerpat a vyložit ve všech jednotlivostech.

A tak nemůže být ani na tomto místě o této obrovské základní myšlence nacionálního socialismu řečeno vše. Ve svých dosavadních bojových spisech „Manifest ke zlomení úrokového otroctví“[13], Mnichov 1926 (již rozebráno) a „Bankrot státu – záchrana“[14], Diessen 1919, nakl. Jos. E. Huber, „Nadcházející daňová stávka“[15], Diessen 1921 a „Německý stát na nacionálním a sociálním základě“[16], Mnichov 1923, nakl. Franz Eher Nachf. (vše k dostání v našem stranickém knihkupectví v Mnichově, Thierschstr. 11) jsem všechny podstatné stránky tohoto problému osvětlil.

K zapracování se do této otázky je třeba podrobného studia, neboť praktické uspořádání hospodářství probíhalo posledních 50 let zcela v bludném kruhu úrokovo-kapitalistické ideje, že to pro všechny, kdož v těchto představách vyrostli, znamená zásadní přestavbu, aby bylo možné se od těchto pevně zažraných představ osvobodit.

Konkrétně pak rovněž bude úkolem zvláštního svazku o zlomení úrokového otroctví, který brzy vyjde, dát odpověď našim stranickým soudruhům o tomto nade vše důležitém poli práce nadcházejícího nacionálněsocialistického státu.

Vedle těchto dvou velkých a nových základních myšlenek našeho programu musíme v souvislosti s tím pojmenovat zásady státní, hospodářské, finanční, sociální a kulturní politiky, ze kterých rostou jednotlivé programové požadavky.

Naše státně-politická zásada zní prostě a jednoduše: ***„Německá říše je domovinou Němců.“***

---

13 *Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft.*
14 *Der Staatsbankrott, die Rettung.*
15 *Der kommende Steuerstreik.*
16 *Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage.*

V této státně-politické zásadě je obsaženo obrovské pole celé zahraniční politiky, včetně politického osvobození Německa, dále všechny rasově-politické požadavky a rovněž i státně-občanské důsledky a ustanovení.

Naše hospodářsko-politická zásada zní:

Úkolem národního hospodářství je pokrytí potřeb, a nikoli co nejvyšší rentabilita pro úvěrový kapitál.

Tato hospodářsko-politická zásada v sobě zahrnuje zásadní postoj nacionálního socialismu k soukromému vlastnictví, k budování našeho hospodářství s ohledem na jeho organizační formy (malé, střední a velké podniky a koncerny – syndikáty, trusty) a k velkým mravním otázkám, jež v hospodářství musejí být živoucí, pakliže se „národní hospodářství“ nechce stát hospodářstvím národního vykořisťování a pouhého profitu!

Na poli finančně-politickém naše zásada zní:

Peněžnictví je ve službách státu; boháči nesmí tvořit stát ve státě.

Jedná se zde o zásadu, jež znamená naprosto převratnou změnu, neboť v případě zde popsaných cest se jedná o praktická opatření vedoucí ke „zlomení úrokového otroctví“, zestátnění peněžnictví, zamezení půjčkovému obchodu, založení stavební a obchodní banky atd.

Každý z těchto úkolů má programově nejvyšší význam. Jako další oblast sem patří celé daňové zákonodárství se svým zdánlivě nemožným konečným cílem státu bez daní.

Na poli sociální politiky naše zásada zní: ***Obecné blaho je nejvyšším zákonem.***

Také touto zásadou stojíme v jasném protikladu k dnešní prováděné praxi, podle které každý stav, každá třída, každé profesní zastoupení usiluje o dosažení výhod na sociálně-politickém poli vždy jen pro tu svoji skupinu, a to

bez ohledu na obecné blaho. Také bude nutné, abychom odstranili bytovou nouzi a bídu nezaměstnaných a vybudovali systém obecného zajištění ve stáří.

Kulturně-politicky lze stanovit jen neochvějnou nadřazenou zásadu: *veškerou kulturně-politickou práci je třeba vykonávat z hlediska čistého německého národního svérázu.* Zda duchovní a duševní síly našeho národa přinesou nějakou novou renesanci, nějakou klasickou periodu všech krásných umění, tomu nelze poručit, to nelze vynutit nebo plánovitě dosáhnout. Naproti tomu lze některé hluboké škodlivosti, kterými náš kulturní a duševní život pod židovskou diktaturou trpí, potlačit vhodnými opatřeními, obzvláště detoxikací tisku.

Kromě těchto nejvýznamnějších polí veřejného života budou muset být provedena také mnohá další drastická zlepšení.

Je jasné, že naše právnictví bude muset nalézt veřejnoprávní rovnováhu odpovídající oněm rozmanitým novinkám.

Že bude rovněž zúčtováno i s tím nesmyslem parlamentárně-demokratického volebního práva, stejně jako že se po přechodné době diktatury bude muset najít vnější státní forma a vnitřní státní struktura spolkových zemí, je více než jasné.

Avšak i po tomto krátkém přehledu člověk přeci vidí jistou řádovou velikost těchto otázek oproti obrovským základním zásadám našeho programu.

Hlavní otázkou pro nás není, zda monarchie nebo republika. Je lhostejné, zda budeme mít 5 nebo 25 spolkových států, krajů nebo kmenových států, pakliže budou všechny německé kmeny sjednoceny pod silnou centrální mocí, tvoříce celistvou kovovou skálu vůči zahraničí, a uvnitř budou němečtí státní občané šťastni a spokojeni.

Programové požadavky podrobně

ve Federově formulaci z díla „Německý stát".

Pro praktickou činnost získávání příznivců je přehlednější použít následující znění programu, protože jednotlivé věty jsou shrnuty podle zásad odhalených v předchozí kapitole, a to za současného zohlednění širších hledisek.

Je také lepší a správnější vymezit od sebe jednotlivé pracovní oblasti hned v programu a zařadit je posléze dle důležitosti.

Státní a hospodářský program Nacionálně-socialistické německé strany práce

Naším cílem je znovuzrození Německa v německém duchu k německé svobodě.

I. Státně-politická zásada: **Německá říše je domovinou Němců.**

a) Zahraničně-politicky:

1. Uspořádání semknutého národního státu, který zahrnuje všechny německé kmeny.
2. Energické zastupování německých zájmů v zahraničí.

b) Rasově-politicky:

3. Vyloučení Židů a všech Neněmců ze všech odpovědných míst veřejného života.
4. Znemožnění přistěhovalectví Židů z východu, jakož i jiných příživnických cizinců. Obtížné cizince a Židy je možné vyhostit.

c) Státně-občansky:

5. Pouze Němec, který se hlásí k německé kultuře a osudovému společenství, může požívat státně-občanských práv.
6. Kdo není Němcem, smí žít v Německu pouze jen jako host a je pod cizineckým právem.
7. Práva a záležitosti Němců mají přednost před těmi příslušníků cizích národů.

II. Hospodářsko-politická zásada: **Úkolem národního hospodářství je krytí potřeb, a nikoli co nejvyšší rentabilita úvěrového kapitálu.**

8. Nacionální socialismus v zásadě uznává soukromé vlastnictví a staví jej pod ochranu státu.
9. Blaho národa však dává hranici nezřízenému hromadění bohatství v rukách jednotlivce.
10. Všichni Němci jsou pospolitostí společného díla k podpoře obecného blaha a kultury.
11. V rámci této obecné pracovní povinnosti každého Němce a za zásadního uznání soukromého vlastnictví přísluší každému Němci svobodná možnost vlastní výdělečné činnosti a volného disponování výnosem jeho práce.

12. Zdravá směsice malých, středních a velkých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství, zůstává zachována.
13. Všechny dosud zprivatizované podniky budou zestátněny.
14. Lichva a šmelina, stejně jako bezohledné obohacování se na úkor a ke škodě národa, se trestá smrtí.
15. Zavedení povinného pracovního roku pro každého Němce.

III. Finančně-politická zásada: **Peněžnictví je ve službách státu; boháči nesmí tvořit stát ve státě; proto je naším cílem: zlomení úrokového otroctví prostřednictvím**

16. Osvobození státu a tím i národa od jeho k úrokům zavázaného zadlužení vůči půjčkovému velkokapitálu.
17. Zestátnění Říšské banky a.s. a emisní banky.
18. Tvorba peněz pro všechny velké veřejné úkoly (výstavba vodních elektráren, dopravních cest atd.) – za současného vyloučení cesty úvěru – prostřednictvím vydávání bezúročných poukazů ze státního rozpočtu, respektive bezhotovostní cestou.
19. Zavedení jedné pevné měny na krytém základě.
20. Zřízení veřejně prospěšné stavební a obchodní banky (měnová reforma) k poskytování bezúročných půjček.
21. Radikální přestavba daňové soustavy podle sociálních, národohospodářských zásad. Osvobození spotřebitelů od zátěže nepřímých, stejně jako výrobců od svírajících daní (daňová reforma a osvobození od daně).

IV. Sociálně-politická zásada: **Obecné blaho je nejvyšším zákonem.**

22. Velkorysé budování systému zajištění ve stáří zestátněním systému doživotních rent. Každému potřebnému německému soukmenovci bude od určitého věku života či při předčasném nástupu do trvalé pracovní neschopnosti zajištěna dostatečná renta.
23. Podíl všech zaměstnanců na tvůrčím a hodnoty tvořícím podnikání, podle výkonu a věku na výnosech ze závodu za současné spoluodpovědnosti za naplnění národohospodářských úkolů podniku.
24. Zabavení všech válečných a revolučních zisků nepocházejících z poctivé práce, stejně jako zabavení všech statků získaných hrabivostí a lichvou a jejich použití pro budování sociálního zaopatření.
25. Zdolání bytové nouze skrze rozsáhlou výstavbu nových bytů v celé Říši z prostředků obecně prospěšné stavební a komerční banky, jež je třeba zřídit dle článku 20.

V. Kulturně-politicky
Rozkvět všech oblastí vědy a krásného umění na základě politicky svobodného, hospodářsky zdravého státu je naším nejvyšším kulturním cílem.

Toho má být dosaženo:

26. Výchovou mládeže v tělesně zdravé a duševně svobodné jedince podle velké tradice německého duševního života.
27. Plnou náboženskou svobodou a svobodou vědomí.
28. Zvláštní ochranou křesťanských vyznání.

29. Potlačením a udržením odstupu od věrouk, které odporují německému vnímání mravů a jejichž obsah je nositelem státně a národně rozkladného charakteru.
30. Potlačením všech škodlivých vlivů v tisku, divadle, umění a filmu.
31. Svobodou učení na německých vysokých školách, vyškolením vedoucí vrstvy charakterních mužů.

VI. Vojensky

32. Obranyschopnost národa prostřednictvím zavedení práva na obranu pro každého svobodného Němce.
33. Zrušení žoldnéřských jednotek.
34. Zřízení národního vojska k obraně vlasti pod vedením profesionálního důstojnictva, vybudovaného v nejpřísnější stavovské kázni.

VII. Ostatní zlepšení

35. Zlepšení novinářství. Potlačení všech novinářských výtvorů, které se proviňují proti zájmům německého národa. Nejpřísnější odpovědnost za všechny falešné nebo záměrně překroucené zprávy.
36. Změna volebního zákona ve smyslu vyloučení dnes tak nemravných forem volebního boje a nezodpovědnosti volených (imunita).
37. Vytvoření profesních stavovských komor.
38. Reforma justice v oblastech

    Pozemkového práva – principiální uznání práva vlastnit půdu, nezastavitelnosti půdy ze strany soukromého kapitálu, předkupní právo státu, zvláště vůči cizincům a Židům. Nucená správa

půdy a pozemků státem v případě nezřízeného hospodářství.

Civilního práva – daleko přísnější ochrana osobní cti a zdraví oproti dnes převládající jednostranné ochraně majetku.

39. Státoprávní reformy

Státní forma – německému charakteru odpovídající státní forma je suverénní státní vedení sjednocené na nejvyšší špici. Zda touto nejvyšší špičkou bude lidem volený monarcha nebo bude obsazena prezidentem, to musí zůstat ponecháno pozdějšímu rozhodnutí v plebiscitu.

Spolkovo-státní charakter Říše – složení německého národa z různých, kmenovou příslušností a historií vnitřně pevně spojených zemí podmiňuje nejrozsáhlejší samostatnost jednotlivých spolkových států s ohledem na jejich vnitřní záležitosti.

Říšskou záležitostí je zastupování německého národa navenek, vystavování pasů, clo, dále vojsko a loďstvo.

Dosažení tohoto státně-hospodářského programu nacionálního socialismu se staví do cesty tři hlavní protivníci: marxismus, parlamentarismus a jim oběma nadřazený půjčkový velkokapitál.

1. Náš antimarxistický boj je namířen proti státorozkladnému učení Žida Karla Marxe, proti učení třídního boje, jež tříští národ, proti učení o odmítání soukromého vlastnictví vraždícího hospodářství a proti čistě ekonomicko-materialistickému chápání dějin.

2. Náš antiparlamentární boj je namířen proti nezodpovědnosti takzvaných zástupců lidu, kteří se – požívajíce imunity – ve skutečnosti nikdy nemusí nikomu zodpovídat z důsledků svých rozhodnutí, jakož i proti všem z toho vycházejícím škodlivým jevům: zkáze morálky, prospěchářské ekonomice, úplatnosti; a jako logickému špatnému následku rovněž proti vládě, která je na takovémto parlamentu závislá.
3. Náš antimamonistický boj, jenž je nadřazen oběma předchozím bojovým frontám, je namířen proti svět objímající moci peněz, tzn. proti trvalému finančnímu a hospodářskému krvácení a vykořisťování našeho národa prostřednictvím půjčkového velkokapitálu.

Tento boj je však na druhé straně také obrovským duševním zápolením s duchem sobectví, usmrcujícím duši, a chamtivostí se všemi jejich rozkladnými doprovodnými jevy na všech polích našeho veřejného, hospodářského a kulturního života.

V konečném důsledku se jedná o boj dvou světonázorů, jež jsou vyjádřeny dvěma v zásadě rozdílnými duševními strukturami – původním tvůrčím a kreativním duchem a duchem ohebným a hrabivým. Ten tvůrčí, pevně zakořeněný a i přesto ve svém nadsmyslném prožívání svět přesahující duch nachází svého hlavního nositele v árijském člověku. Ten hrabivý, vykořeněný, čistě na to pozemské zaměřený, kšeftařsko-materialistický duch nachází svého hlavního zástupce v Židovi.

Nacionální socialismus, stejně jako antisemitismus, spatřuje hlavní kořen zla v židovsko-materialistickém duchu. Je si však vědom, že tento nesmírný boj světových dějin nemůže zůstat stát pouze na negujících antisemitských

požadavcích. Proto celkový státně-hospodářský program nacionálního socialismu dalece převažuje onen zásadní či negující antisemitský boj tím, že souhlasně podává kreativně-budovatelský obraz o tom, jak má vypadat nacionálně socialistický stát práce a výkonu.

Bude-li tohoto cíle dosaženo, potom se nacionálněsocialistická strana rozpustí. Nacionální socialismus se tak stane obsahem života celého německého národa. Nacionálněsocialistická německá strana práce totiž není vůbec žádnou parlamentární stranou v obvyklém smyslu slova, nýbrž jen rozhodnou, na budoucnost se těšící, na budoucnost se orientující částí národa, jež se shromáždila kolem odhodlaných a duševně silných vůdců s cílem vyvést Německo z hanby a bezvědomí z pohledu vnějšího, jakož i z roztrhanosti a nemravnosti uvnitř – k dosažení silné, úctyhodné, vážené pozice navenek, jakož i uvnitř hospodářsky zdravé, kulturně kvetoucí, duševní a mravně vysoce vyvinuté národní pospolitosti.

Chceme stavět Říši německých tužeb, tak jako to opěvuje Geibel:

„Navenek jednotni a mečem silní."
„Shromážděni kolem jednoho praporu."
„Uvnitř bohatí a mnohotvární."
„Každý kmen dle svého naturelu."

„Německá říše je domovinou Němců."

Každé slovo této státně-politické zásady je, měřeno bídností dnešní situace, jako rána bičem. „Německá říše" – kde dnes existuje „Německá říše"? Má vůbec kolonie zvaná Německo nárok na toto čestné jméno sebevědomého státu? Ne.

Zemi, jakou je Německo dnes, nemohou za samostatný stát požívající všech svých výsostných práv označovat ani ti nejshovívavější odborníci na státní právo.

Pěti nejdůležitějšími výsostnými právy státu jsou: územní svrchovanost, vojenská svrchovanost, dále svrchovanost finanční, správní, dopravní a, za šesté, svrchovanost soudní.

Každému laikovi stačí tyto snadno pochopitelné mezinárodně-právní poučky bez dalšího vyjmenovat a srovnat je se současným postavením Německa, aby bylo možné demonstrovat neudržitelnost tvrzení, že by snad ještě existovala sebevědomá „Německá říše".

Naše územní svrchovanost je hrou pro blázny, neboť když se to Francii hodí, obsadí naše území, aniž by se dlouho vyptávala či narazila na protiopatření. Stejně tak Češi, Poláci a Dánové si mohou dovolit jakýkoli vpád na německé území, aniž by jim v tom někdo bránil. Zcela jinak posuzoval i sebemenší porušení hranic ten „hanebný starý režim". Vojenský vpád na německé území byl tehdy „válečný stav".

Ke strážení své územní svrchovanosti je státu třeba ozbrojené moci, která je s to ubránit se vpádům na území státu a tím do života a zdraví svých občanů. Žádný svobodný stát nemůže nějaké cizí moci přiznat vhled nebo dokonce dozor, nebo snad dokonce rozhodující právo nad počtem mužů, výzbroje, vybavení a základen atd. atd; neboť činí-li tak, není „suverénní" – nedostává se mu jeho mocenských prostředků, vzdal se totiž své vojenské svrchovanosti. Tak Německo učinilo tím, že se podřídilo odzbrojovacím a čmuchalským komisím nepřátel.

Do té míry bylo Německo pokořeno už jen přijetím podmínek příměří. Zahraničně-politická svrchovaná práva byla ztracena.

Přinejmenším však bylo možné zachovat alespoň jistou vnitřní suverenitu, avšak právě o zničení těchto vnitřních mocenských prostředků šlo mezinárodní finanční elitě, jež teprve ovládáním těchto vnitřních německých výsostných práv byla s to bezmezně vykořisťovat německou práci.

Nejprve se nad Německem rozlila bahnivá potopa revoluce, šmelinářská a lichvářská havěť, synové chaosu – sociálnědemokratičtí zrádci národa, dezertéři a kriminálníci obsadili nejvyšší a nejlukrativnější místa ve státě, brzy sdíleli svou moc s demokraty a Centrem a za vším a nade vším dělal Žid, mezinárodní finanční elita, své kšefty. Brzy také byli přizváni svobodní zednáři z takzvaných nacionálních stran, především dr. Stresemann, a nyní se napřáhli k poslednímu úderu. Jeden odborný posudek a na něm postavené Dawesovy zákony ukradly Německu jeho finanční svrchovanost, jež byla prošustrována ve prospěch hrstky vlivných Židů, resp. ve prospěch jak domácích tak zahraničních velkokapitalistů. Rovněž i Reichstag vydal všanc železnici a tím i dopravní svrchovanost, jakož i důležité části svrchovanosti správní na poli daní a cel tím, že je dal do zástavy a podrobil kontrole reparační komise.

Také o soudní svrchovanosti lze jen sotva hovořit. V obsazených oblastech existuje cizí vojenská jurisdikce; v ostatních částech Německa platí hluboko sahající mimořádné zákony jako *Zákon na ochranu republiky*[1]. Právní nejistota, organizované okrádání národa prostřednictvím takzvaných „zákonů o navyšování hodnoty“ nutí soudy prohlašovat bezpráví za právo.

Německo již není suverénním státem. Německo je otrokářskou kolonií. Němci jsou utiskováni, uvrháváni do vězení, je jim zakázáno mluvit – jen proto, že zůstali „němečtí“ a chtějí otroctví odstranit.

---

1 *Republikschutzgesetz.*

Ano, chceme mít opět svobodnou německou říši a tato přicházející svobodná německá říše má být domovinou Němců.

Toto Německo má být domovinou, ne jen policejně-nařizovací mašinerií, ne jen „státem", ne jen „vrchností", ne jen „vládou", ne jen „prebendami" pro pětadvacet panských domů, nýbrž **vlastí**. Vlast, to sladké, kouzelné slovo, jež nechává zurčet podzemní prameny. Láska k vlasti, důvěrná a krásná, slunná a milá, když vůně domácí půdy stoupá, když pocity štěstí prostupují poutníkem, jenž pod sebou opět cítí půdu své vlasti, se kterou se cítí pokrevně spjat. Vlast – matka – jež se o všechny své děti stará a opatruje je; opečováván se musí cítit Němec v Německé říši, ve své otčině, ve své vlasti. Pocit bezpečí je to podstatné na vlasteneckém cítění a z toho vyrůstá jemný květ lásky k vlasti. Vyššího cíle pro stát a národ není.

Je to více než účelová sociální politika, než pojištění v nezaměstnanosti, více než jen program na výstavbu bytů, třebaže vlastní domov je jedním z nejmocnějších hnacích elementů pro klíčení lásky k domovině.

Domovina je více než „imperialistický mocenský stát", kterému člověk slouží, snad s nadšením, snad z donucení.

Domovina je více než říšská, státní, městská správa, více než jen profesní či zájmové zastoupení, více než koryto s potravou nebo ochránce osob a vlastnictví. Všechny tyto veřejné instituce musejí být ve službách vlastenecké myšlenky. Tak jako ve správné rodině vyvolává u dětí zcela zvláštní kouzlo to „domácí", „domov"; tak jako „domov" vyvolává zcela jiné pocity než hotelový pokoj, ve kterém člověk i bydlí, či dokonce snad vězeňská cela, tak je i domovina něčím nepochopitelně křehkým a přece obrovským, nadřazeným bídné myšlence pouhého účelového

sdružení, kterou státu přiřklo liberální, demokraticko-parlamentární pojetí budování společnosti.

Státní politika

Zásada: **Německá říše je domovinou Němců.**

Nikoli Židů, Rusů (komunistů) a sociálních demokratů, kteří neznají žádnou otčinu, jež zove se Německo (Crispien[2]), ne všech těch dalších možných cizinců, kteří se kratší či delší dobu zdržují na německé půdě.

Zde stojíme v zásadním a hluboko se zařezávajícím protikladu k Výmarské ústavě, která zná jen „německé státní příslušníky", avšak pojem „Němci" v národnostním, ba ještě ostřeji, v rasovém smyslu, nezná.

Takto zní teze 1-7, rozděleny do tří podskupin: a) zahraničně-politické, b) demografické, c) státně-občanské.

1. Uspořádání semknutého národního státu zahrnujícího všechny německé kmeny.

Všichni, kdož jsou německé krve, ať už dnes žijí pod dánskou, polskou, českou, italskou nebo francouzskou nadvládou, mají být sjednoceni v jedné Německé říši. Nepožadujeme nic více a nic méně než to, co se žádalo ve prospěch našich nepřátel – právo Němců na sebeurčení a jejich příslušnost k mateřské zemi – k německé domovině.

Nevzdáváme se ani jednoho Němce v sudetském Německu, v Alsasku-Lotrinsku, Polsku, v kolonii Společnosti národů Rakousku a v následnických státech starého

2 *Arthur Crispien* – německý (pruský) politik, nar. 1875 v Königsbergu (dnes Kaliningrad); od r. 1894 člen SPD (sociální demokracie), později poslancem Reichstagu, při jehož 161. zasedání dne 27. ledna 1922 prohlásil: „Neznám žádnou otčinu, jež zove se Německo."

Rakouska. Tento požadavek se však přesto zdržuje a zříká se jakékoli imperialistické tendence. Je to pouhý prostý a přirozený požadavek, který každý silný národní duch vznáší a uznává jako samozřejmost.

2. Energické zastupování německých zájmů v zahraničí – sahá dále a je nezbytným doplněním k bodu 1.

Nezřídka jsou to ti nejlepší, nejpilnější, nejvikingštější Němci, kteří jdou jakožto nositelné kultury do dalekého světa jako inženýři, vědci, učenci, jako obchodníci a lékaři. Ti patří do velké německé národnostní rodiny, kterou by neměli či spíše nesměli ztratit. Mají právo na ochranu svojí domovinou také v zahraničí. Tito Němci nemají být jen jakýmsi kulturním hnojivem, nýbrž vědomým předvojem, průkopníky Němectví na Zemi; nikoli „apoštolové lidstva", nýbrž nositelé nordické myšlenky.

Nikoli „vžití se" do cizího druhu, nýbrž zachování vlastního druhu německého, vyššího německého druhu – to se musí stát úkolem Němců v zahraničí a našich zastupitelských úřadů. I zde, v zaprášeném ministerstvu zahraničí, musí zamést železný smeták. Erzbergovské[3] a Stresemannské pochlebování cizině skončí a hned se uvidí, že cizina bude mít před energickým zastupováním německých zájmů zcela jiný respekt a místo kopanců a facek bude následovat úcta a ohled na německá přání.

3 *Matthias Erzberger* – německý politik (strana Centrum) Výmarské republiky; jako vedoucí vyjednávací delegace podepsal dohodu o ukončení bojových operací I. svět. války v Compiègne; jeden z představitelů „plnitelské politiky" (***Erfüllungspolitik***).

b) zahraniční politika

3. Vyloučení Židů a všech Neněmců ze všech odpovědných míst veřejného života.

Tento požadavek je pro nás, nacionální socialisty, tak samozřejmý, že není třeba žádného dalšího vysvětlování; avšak pro toho, kdo ani v minimální míře nepochopil základy rasové nauky, tomu není možné podat krátké a přesvědčivé zdůvodnění.

Kdo vidí v Židovi jen nějakého „německého státního občana židovského vyznání" a nikoli druhově cizí, striktně uzavřený národ vysloveně příživnické povahy, nemůže nezbytnosti tohoto požadavku rozumět. Kdo kedlubnu, náhodně vyrostlou v jahodovém záhonu, prohlásí za trs jahod nebo věří, že z ní může sklízet jahody, když jí dobře domluví, mýlí se stejně jako ten, kdo věří, že z mladého lva, jenž byl vhozen do stáda ovcí, se stane ovce. Snáze člověk pochopí, že Němec se přeci nemůže stát okresním vyšším správním úředníkem nebo soudcem v Indii nebo Číně, stejně jako bychom přeci my neradi viděli, kdyby nám byl Číňan nebo Hotentot strčen před nos jako daňový správce nebo starosta.

Přesto by nebylo až tak hrozné, kdyby nějaký Enver Paša[4] nebo nějaký Čankajšek[5] někdy zavedl v Německu pořádek, jako kdyby Žid dal v Německu plnou volnost šíření svých ničivých rasových vlastností. Jisté je, že s revolucí se rozpustily veškeré svazky státního pořádku a starousedlý velkobankovní Žid, stejně jako ten nový přivandrovalý Žid

---

4 *Enver Paša* – vlastním jménem Ismail Enver, politik a generál osmanské 3. armády, ministr války Osmanské říše a jedna z vůdčích osobností *mladoturků*; padl v boji proti Rudé armádě; byl nositelem německého voj. vyznamenání *Pour le Mėrite*.

5 *Čankajšek* – čínský politik, vůdce Kuomintangu, až do své smrti byl prezidentem Čínské republiky (Taiwan).

z východu, se na bídě Německa nesmírně obohatil. Všichni jsme to zažili, každý to mohl na vlastní oči vidět a každý to pocítil; tak to bylo vždy a vždy šlo především o zničení nordického pořádku. „Avšak tento vychytralý národ vidí otevřenou jen jednu cestu – dokud panuje pořádek, nemusí si dělat žádné naděje. (Goethe v Jarmarku ve Voloprtech[6]). Proto požaduje číslo

4. Znemožnění přistěhovalectví Židů z východu, jakož i jiných příživnických cizinců. Obtížné cizince a Židy je možné vyhostit.

V dobách stoupající inflace přišli tito haličští a polští Židé do německých měst jako obtížný hmyz; vzdor největší bytové nouzi našli brzy ty nejhezčí byty, zatímco Němci museli živořit v dírách. Poté začali se svými nečistými kšefty; kupovali všechno: perly, perské koberce, diamanty, zlato, stříbro, platinu, válečné dluhopisy, starý papír, tisícimarkové bankovky, měď, olovo, literaturu, divadlo, šrot (Evaporator AG). Brzy se stali očividně bohatými – a tím byli obyčejnými Němci uznáváni jako Němci.

Pod nacionálněsocialistickým vlivem se generální státní komisař von Kahr (což byl „v zájmu státu profesionální porušovatel čestného slova“) v Bavorsku jednoho krásného rána odvážil začít s vyháněním východních Židů a vyslal k jeděm z nejznámějších šmelinářů své policejní orgány. Takzvaní „starousedlí“, slušní Židé „z centrálního sdružení“ se hned zastali této haličské chamradě, svých židovských „soukmenovců“ – a von Kahr zbaběle ustoupil.

Jen zcela bystří a nepoddajní vůdci státu zde budou jednat podle svých poznatků rasové nauky. Ústupky zde dělat nelze.

---

6 Fraška J. W. von Goethe z r. 1789, v orig. *Jahrmakrtsfest zu Plundersweilen.*

Nad rámec čistě antisemitského účelového využití musí být pěstována rasová hygiena a vysoký cíl, ten nejvyšší cíl – ponordičtění našeho národa ve smyslu nordické myšlenky – musí být rovněž dosažen.

Tato otázka možná nepatří do „nadčasového programu“ NSDAP, my všichni si však musíme být vědomi, že s již tak silně zbastardizovaným německým národem si není možné z dlouhodobého hlediska nic moc počít.

Spíše bychom již dnes mohli konstatovat, že ta strašlivá rasová nouze je prozatím v teoretické rovině překonána už jen díky skutečnosti mimořádného zájmu o tuto problematiku a že se rasová otázka a knihy o rasách nacházejí v širokých kruzích, a pak také díky skutečnosti, že jsou dostupná základní díla o této oblasti. Nicméně jen neutuchající práce nás dostane skutečně kupředu.

c) Státně-občansky požadujeme:

5. Pouze Němec, který se hlásí k německé kultuře a osudovému společenství, může požívat státně-občanských práv.

Zde činíme bezpodmínečně nutné omezení. Lidé, kteří se jako Němci narodili, kteří se však vědomě obracejí proti německému národu, proti státu, kteří dostávají politické příkazy ze zahraničí a následují je – ti nepatří k německému osudovému společenství. Ti tedy nemohou požívat ani státně-občanských práv, právě tak jako Žid. Některé také budeme muset vyloučit z pocty německých státně-občanských práv.

Bezohlední šmelináři, úřadující dezertéři nebo ještě z části „imunní“ zrádci národa zcela jistě nebudou v nacionálněsocialistickém státě požívat žádných státně-občanských práv.

6. Kdo není „Němcem“, smí žít v Německu pouze jen jako host a spadá pod cizinecké právo.

Toto je důležitá zásada, jež má připravit konec věčnému pochlebování kdejakému cizinci. V žádném případě to však neznamená, že bychom nechtěli, aby u nás cizí státní příslušníci se všemi ohledy nemohli žít jako hosté, pokud se budou odpovídajícím způsobem chovat, avšak

7. práva a zájmy Němců mají přednost před těmi příslušníků cizích národů.

Další jednotlivosti není třeba programově požadovat. Jak bude například konkrétně vypadat „cizinecké právo“, je otázkou doby pozdější, stejně jako se bude jednotlivě postupovat při vyloučení Židů. Nechť člověk od základního programu neočekává, že to bude „akční program“, který bude uvádět taktické podrobnosti k vybojování politické moci nebo mimořádných úkolů. Já jsem vůbec odpůrcem přílišné fixovanosti na program, neboť v našem obrovském boji se jedná především o neochvějné stanovení našich cílů, nikoli o „volební“ či ostatní „programy“ občanských nebo socialistických stran.

Hospodářská politika

Zásada: **Úkolem národního hospodářství je pokrytí potřeb, a nikoli co nejvyšší rentabilita pro půjčkový kapitál.**

Prostému myšlení obyčejného člověka se to může zdát zbytečné – zdůrazňovat zvlášť a zásadně takovouto samozřejmost. Tvořivý člověk – sedlák, manuální pracovník, řemeslník, živnostník či fabrikant a všechny ty pomocné

podniky zajišťující dopravu a rozdělování zboží – má do jisté míry v krvi, že to, co vyrábí, je buď potřeba, nebo se zpracovává, resp. spotřebovává. Ať už pro vlastní potřebu nebo jako národohospodářské zboží, jež je předmětem směny pro ostatní.

„Hospodářství", jež není orientováno na výrobu a spotřebu, mu připadá směšné, nemožné, absurdní.

I zde opět stojíme před jednou z velikých potíží naší agitační práce. Ta spočívá v tom, že našim soukmenovcům musíme říci: Ty máš sice se svým přirozeným vnímáním naprostou pravdu, když přemýšlíš o smyslu a účelu práce a celého národního hospodářství, ale bohužel naše dnešní takzvané hospodářství neodpovídá ani zdaleka těmto přirozeným požadavkům; při bližším pohledu najdeš naopak ty nejotřesnější jevy, které přirozeným úkolům celkového národního hospodářství absolutně odporují.

Copak asi dělá lichvář a šmelinář? Myslí snad tato široce rozšířená sorta lidí na pokrytí potřeb? Ne! Vytváří vůbec nějaké hodnoty, vyrábí něco? Ne! Z národohospodářského hlediska jen loupí, krade, podvádí a obohacuje se.

Co dělají banky? Zprostředkovávají tok peněz a poskytují „půjčky". Ano, ale to první obstarává i pošta, a sice levněji, rychleji a lépe. A komupak poskytují banky půjčky? Snad trpícím nebo masám dělníků, kteří nemají vlastní bydlení, aby si za ně mohli postavit domy, aby pokryly naléhavou národohospodářskou potřebu po bytových prostorách? Ne! Nebo snad sedlákům, živnostníkům a obchodníkům, jež jsou přeci výrobci a zprostředkovateli potřebného zboží? Sotva! A když, tak jen tehdy, může-li dotyčný nabídnout „zajištění" a je připraven se nad rámec přirozené splátkové povinnosti zavázat k vysokým protiplněním – k **„úrokům"**. Záleží něco bankám na tom, aby byli zákazníci živnostníků a obchodníků rychle, levně a spolehlivě ob-

sloužení? Ne! Ty mají jen svůj jednostranný zájem na zisku z úroků a provizí, či jak se všechna ta bankovní umění odsávající peníze jmenují. A co banky vyrábí? Nic! A co vydělávají? Nezměrné sumy.

Tedy: Lichváři a šmelináři, banky a profesionální půjčkoví kapitalisté potřeby nijak nepokrývají, dosahují však obrovských zisků z dnes panujícího úrokovo-kapitalistického systému. Ještě více – oni jsou skutečnými pány, požitkáři a vykořisťovateli tohoto dnes panujícího antisociálního hospodářského pořádku. „Rentabilita" půjčených peněz je dnes hlavním úkolem hospodářství. To znamená, že pracující musí pod tímto úrokovo-kapitalistickým systémem odevzdávat vždy velkou část výnosů své práce velkopůjčkovému kapitálu bank, burzy a národohospodářských lichvářů a šmelinářů. Co dělá „podnikatel"; ve špatném, běžném smyslu, v obvyklém způsobu vyjadřování dělnictva „vykořisťovatel" a „vydřiduch"? Pokouší se co možná nejnižšími platy a používáním materiálu podřadné kvality na straně jedné, masovou produkcí či „úpravou" zboží a vysokými cenami na straně druhé vymačkat co možná nejvyšší zisk pro svou kapsu.

Nestará se o nouzi svých dělníků, je mu jedno, když jeho zboží musí být jako nejposlednější šunt vyhozeno – tím lépe, neboť potom to pro něj znamená nové zakázky a nový zisk. Národ je přeci dost hloupý na to, aby stále a pořád sahal po levném šmejdu, pakliže je dostatečně svůdně vychvalován a vystaven. Mor obchodních domů.

Jeho „zisk", tedy rentabilita jeho kapitálu, je pro něj vším, „krytí potřeb" pak jen prostředkem k účelu.

Ale aspoň něco – přinejmenším něco vyrábí, vytváří práci.

Zcela jinak je však třeba posuzovat skutečného podnikatele, jenž si je svého vyššího poslání vůdčí osoby

v hospodářství vědom. Někdo takový musí být již osobností počestnou, alespoň v národohospodářském smyslu. Jeho prvořadým úkolem je nejprve rozpoznání skutečných hospodářských potřeb národa – častokrát sám vykonává jako vynálezce tuto pionýrskou práci –, potom se musí dopídit těch nejlepších a nejlevnějších způsobů výroby, musí jít s cenami na tu nejnižší úroveň, aby mohl zavést své výrobky, musí dodávat bezvadné zboží, zajistit trvalé dodávky, musí dobře odměnit své dělníky, aby i v nich měl koupěschopné odběratele svých národohospodářských výrobků, musí neustále dbát na inovaci a zlepšení v podniku a distribuci. Učiní-li z toho hlavní zásadu svého konání, poslouží tak v nejlepším a nejvyšším smyslu onomu „krytí potřeb“, tak se zisk dostaví zcela sám, aniž by o něj bylo třeba usilovat jako o nejvyšší cíl. Nejskvělejším a světově nejznámějším příkladem tohoto druhu podnikatele je Henry Ford. O nic hůře je v tomto ohledu třeba hodnotit skutečně velké tvůrce našeho těžkého průmyslu, jako jsou Krupp, Kirdorf, Thyssen, Abbé, Mannesmann a Siemens, abychom bez většího výběru jmenovali jen některé.

Pokud však již nejsou pod vedením osobně zodpovědné, počestné osobnosti, nýbrž byly „anonymizovány“ a „odosobněny“ převedením do formy nějaké akciové společnosti nebo s.r.o., tak se bytostná podstata těchto podniků, jež se povětšinou vůči svým dělníkům chovaly také ve vlastním zájmu starostlivě a slušně, okamžitě změní.

Dokud ještě jako hlavní akcionář může sám zakladatel a tvůrce nějakého takového podniku opečovávat starý solidní odkaz svého díla, to by ještě šlo, ale většinou již brzy po takovém přetvoření [v a.s. – pozn. překl.] začne útok čirých ziskových zájmů akcionářů, což znamená profesionálních půjčkových kapitalistů. Dřívější vlastníci, předsedové představenstev, ředitelé, se stávají vůči požadavkům

na zlepšení v podniku, zlepšení pracovních podmínek, závislí na „dozorčí radě“ a tato nemá žádný zájem (nad rámec myšlení otrokáře!) na blahu svého dělnictva a podniku, dokud je tento toliko schopen dosahovat dostatečných dividend pro vložený kapitál. Poměry se staly zcela katastrofálními po zavedení akcie na majitele, kdy každý šmelinář či boháč, jež se namanul, se mohl stát akcionářem, velkoakcionářem a tím i majitelem největších průmyslových podniků, aniž by měl o podniku jakékoli ponětí. Co jiného jsou pro tyto profesionální půjčkové kapitalisty, velkoakcionáře a burziány tyto podílnické lístky, akcie, než jen „herní papír“ na burze? Zájem na produkčních závodech, na výrobě a pracovních místech tito „akcionáři“ zcela určitě nemají, ba dokonce ani kolikrát neuměli a neumějí vyjmenovat produkty, dodavatelsko-odběratelské vztahy, pracovní a platové poměry podniků, jichž jsou „právoplatnými“ (!) majiteli na základě svého, na burze vyšmeleného balíku akcií.

Člověk si v těchto věcech musí jednou udělat jasno v jejich národohospodářském účinku, aby poznal celou zhoubnost tohoto úrokovo-kapitalistického systému.

„Profit“, rentabilita, je dnes úkolem hospodářství.

Obchodní domy – Tietz, Wertheim, Karstadt atd. atd., samí Židé – jdou trochu jinou cestou, shora jsem to již naznačil. „Stimul“, „provedení“, „klam“, vzbuzování zcela nepotřebných „potřeb“, tedy potřeb „luxusu“, to jsou jejich metody.

Gigantické paláce nejnesmírnějších rozměrů, se vším vylepšovacím uměním, vábí k nákupu většinou nanejvýš nepotřebných předmětů, zdánlivě levné ceny a výhodné platební podmínky svádí ke všem možným výdajům za luxus. „Občerstvovací prostory“ ulehčují delší pobyt v obchodním domě. Takto jsou obchodní domy více semeništěm

marnotratných tužeb, neb nikdo ať si nenamlouvá, že něco dostane zadarmo. Skutečně zámožní lidé zcela určitě nechodí do obchodního domu, aby si nakoupili; ti ví, co obyčejní lidé většinou neví: „kdo kupuje levně, kupuje draze". Neví snad masy nakupujících v obchodních domech, že tyto paláce nebyly postaveny z ničeho jiného než z jejich uspořených grošů!? Neví snad návštěvník obchodního domu, že to byl on, kdo zaplatil ty „jezdící schody", výtahy, odpočinkové místnosti a pohádkové osvětlení?

Když člověk pomyslí, že obchodní dům je ruinou řemeslné střední třídy, že obchodní dům v celé své hrůznosti využívá tuzemskou práci stejně jako personál, že hlavní náplní práce je prodej levného šmejdu, zatímco to lepší zboží je často dražší než v solidních specializovaných obchodech, tak je z těchto skutečností vycházející tvrdý boj proti obchodním domům zcela oprávněný. Také v těchto zařízeních vidíme zvláštní organizační formu úrokovo–kapitalistické myšlenky, jež neslouží skutečnému krytí potřeb, nýbrž má v prvé řadě vynášet akcionářům obchodních domů obrovské zisky.

Za tohoto nadřazeného hlediska hospodářství pokrývajícího potřeby, které nemá s komunistickým plánovaným hospodářstvím nic společného, jak je třeba výslovně poznamenat, přísluší otázce po vztahu k soukromému vlastnictví první místo.

8. Nacionální socialismus v zásadě uznává soukromé vlastnictví a staví jej pod ochranu státu.

A sice to poctivě nabyté a prací získané vlastnictví. Nějaké zásadnější probírání zde nemůže být poskytnuto, avšak kdo správně chápe pojem „práce", ten nemůže být ani na

okamžik na pochybách, že produkt práce musí být vždy „vlastnictvím“ pracujícího. Pracující člověk tak nemůže chápat ani že produkty jeho práce, resp. jejich protihodnota, má patřit jakési nedefinovatelné „veřejnosti“, tedy „všem“, ani mu nejde do hlavy, že ovoce jeho práce má patřit jednomu jedinci. Takto ze správně chápaného pojmu práce nutně vyroste uznání soukromého vlastnictví. Koneckonců se zde opět jedná o zcela prvořadé záležitosti, jako u vlastenecké myšlenky. Vlast se stane plným prožitkem teprve tehdy, když člověk stojí na „vlastní“ půdě, když „rodinný dům“ objímá rodinu. Vlastní jahody, brambory, zelenina, ovoce z vlastní zahrádky chutná prostě lépe než komerční nakrmení v masových jídelnách. Kdo tuto touhu po vlastním majetku nezná, kdo si štěstí vlastního majetku nemůže užívat, ten nepochopí zásadní význam uznání soukromého vlastnictví. Ten je buď vykořeněným „betonovým člověkem“, nebo vykořeněným „kapitalistou“, který ve vlastnictví pracujícího člověka vidí svoji kořist a který byl také s to zmocnit se skrze úrokokapitalistické metody cizího majetku. Je charakteristické, že s „nakradeným majetkem“ kapitalisty je neoddělitelně spjata i nenasytná lačnost po ještě větším, dalším (a to pokud možno co nejsnáze pohyblivém) majetku, zatímco nordický, domorodý člověk je vysloveně „skromný“. Od začátku nechce nic víc než to, co si může „vypracovat“. Nikoli dělník, který si chce postavit velkolepou vilu, na kterou si nikdy nevypracuje; ale pěkný útulný rodinný domek – to je to, co by chtěl. To by však potom také rád měl jako své vlastní, svobodné vlastnictví, ne jen „v nájmu“, kdy na nájmu v průběhu života zaplatí více než troj i čtyřnásobek, než co by ho stál celý dům. Naproti tomu chamtivý Žid, kapitalista – ten vůbec nechce být nějak pevně vázán na nějaký kus zeminy. Velká pokladnice obsahující haldy akcií a jiných cenných papírů,

zástavních a dlužních úpisů – to je jeho nejvyšší ideál. Bohatství, bohatství nikoli ve zboží, nýbrž v zastaveném cizím majetku je jeho cíl. Sice nepracuje, avšak ani nespí, nespočine, dokud se již nevidí ve vlastnictví tolika a tolika „pohledávek", na základě kterých pak může nad „dlužníky" (kteří mu vlastně nejsou ničeho dlužni) máchat úrokovým bičem. Proti tomuto vývoji postavíme hráz bodem číslo devět našeho programu.

9. Blaho národa však vytyčuje hranici nezřízenému hromadění bohatství v rukách jednotlivce.

Samy o sobě nejsou bohatství a vlastnictví vůbec škodlivé, naopak, dobře spravovaný majetek slouží všem, kteří se na jeho správě podílí. Opět je to ta zvláštní forma úrokovo-kapitalistického hospodářství, která nechává proměnit požehnání bohatství v přesně pravý opak a dopouští, aby se z něj stalo prokletí vykořisťování. Stále tvrději a ostřeji se odděluje velká masa nemajetných dělníků zadlužené střední vrstvy od „bohatých", od kapitalistů; nespočet někdejších malých vlastníků bylo vyvlastněno, jsou předluženi a stále děsivěji roste moc peněz profesionálních kapitalistů, lidí, jež neznají žádnou otčinu, žádnou vlast, kteří ve svých moderních hradech loupeživých rytířů, v bankách, vykořisťují obyvatelstvo.

Naproti tomu mají být v nacionálněsocialistickém státě

10. všichni Němci pospolitostí společných hodnot k podpoře obecného blaha a kultury.

„Pospolitost společných hodnot" je právě hospodářsko-politickým odrazem univerzalistické představy o budování společnosti. Každá práce, každý výkon musí stát v rámci

vyšší myšlenky služby veřejnosti. Toto není nijak v rozporu s osobním úsilím, s osobní pílí a osobní zdatností, vzestup jednotlivce se jen nesmí odehrávat „na náklady bližních“, a proto číslo jedenáct vysloveně zdůrazňuje:

11. V rámci obecné pracovní povinnosti každého Němce a za zásadního uznání soukromého vlastnictví přísluší každému Němci svobodná možnost vlastní výdělečné činnosti a volného disponování výnosem jeho práce.

Tímto ustanovením jsou vysloveně odmítány „socializační cíle plánovaného hospodářství, stejně jako marxistické a velkokapitalistické“. Pokud možno co nejvíce svobodných a samostatných existencí má tvořit stát ve spojení se sociální myšlenkou služby. Samozřejmě je nemožné provozovat doly nebo vysoké pece, válcovny či loděnice jako „malopodnik“, avšak 100 000 svobodných a samostatných mistrů ševců je kupříkladu z národohospodářského a státně-politického hlediska lepší než pět obrovských obuvnických fabrik.

Rozlehlé, daleko odlehlé polnosti na severu a východě Německa lze účelněji obhospodařovávat formou velkopodniku než jako malou osadu. Osady patří do širšího věnce kolem měst a k hraničním územím. V článku 12 požadujeme, aby:

12. Zdravá směsice malých, středních a velkých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství, zůstala zachována.

13. Velkopodniky (koncerny, syndikáty a trusty) budou zestátněny.

Také tento požadavek důsledně vyplývá z našeho veskrze obecného boje proti kapitalistické myšlence. Syndikáty a trusty slouží v prvé řadě úmyslu dosáhnout v nějaké produkční oblasti sloučení stejných podniků za účelem **cenového diktátu**. Nepřevažuje snaha dodávat nejlepší a nejlevnější produkty, nýbrž produkty, množství a cenu zboží spotřebiteli předepisovat. Zvláště oblíbené jsou takové „kruhy" u jednotlivých výdělečných podniků. Nové firmy stejného druhu jsou skupovány nebo zastavovány, často oproti obrovským sumám odstupného. Tímto způsobem člověk reguluje „nabídku" sám prostřednictvím „kontingentace"[7] a je tak nyní v pozici, kdy reguluje ceny podle údajně základního zákona „nabídky a poptávky"! A o to právě akcionářům jde – ne o to, aby se hospodářskou soutěží držely ceny co možná nejníže. A především jsou inovace a vynálezy pozorovány podezřívavě, nejraději by byly potlačovány, pokud představují nebezpečí pro „rentabilitu" starých podniků. Takové podniky, které jsou jako obrovské trusty spravovány už jen jakýmsi úřednickým aparátem, se pak samy označují za „socializačně zralé", tzn. že přestaly naplňovat úlohu neustále usilující, bojující podnikatelské osobnosti ve službách veřejnosti, v zásadě tak ustrnuly a nyní tak již mají sloužit pouze lačnosti po zisku půjčkového kapitálu.

7 *Kontingentace* – stanovení maximálního množství dováženého/distribuovaného zboží.

14. Lichva a šmelina, stejně jako bezohledné obohacování na úkor a ke škodě národa, se trestá smrtí.

Naše současné platné právo sice zcela mimořádně ochraňuje vlastnictví jednotlivce, kdy se malá krádež při recidivě často nelidsky trestá, naproti tomu však naše zákony nenabízejí žádný způsob postupu k dopadení velkých gaunerů, kteří pomocí „kapitalistických metod" okrádají celé obyvatelstvo. Myslíme zde v prvé řadě na původce a požitkáře inflace: ***Ještě nikdy historie neslyšela, že by jednomu celému pracovitému národu byly zločinem inflace, zničením německé měny nehorázných rozměrů, ukradeny všechny úspory.***

Lichvářství bank po stabilizaci bylo více než pouliční krádeží. Praktikám válečných společností padlo za oběť více Němců než jedné organizované bandě lupičů.

Těmito věcmi se budeme muset v pozdější době ještě důkladněji zabývat; musíme pro ně nalézt také právní formulace; ovšem, že je „organizovaný podvod národa" třeba stíhat stejně, ba dokonce ještě přísněji než jednotlivou krádež či podvod, je snad každému naprosto jasné.

15. Zavedení povinného pracovního roku pro každého Němce.

Pracovní povinnost má být viditelnou demonstrací vysoké ideje služby veřejnosti. Tato má působit výchovně, každému Němci má ve vzorových podnicích názorně ukázat práci celkového hospodářství, každému Němci má ukázat požehnání práce ve službách národa v nejpřísnějším naplnění této povinnosti.

Vlastní zkoumání této knižní řady se bude muset tímto problémem zabývat podrobněji.

Finanční politika

„Zlomení úrokového otroctví."

Základní myšlenkové pochody ohledně této nejdůležitější oblasti již byly podrobně osvětleny ve druhé kapitole, takže by zde měla být vyjmenována už jen opatření, jež jsou s to dosažení tohoto cíle přivodit v praxi.

16. Osvobození státu a tím i národa od jeho zadlužení vůči půjčkovému velkokapitálu, který ho zavazuje k úrokům.

Stát nesmí dělat žádné dluhy, neb to vůbec nemá zapotřebí. Stát nelze stavět naroveň se soukromou osobou, která potřebuje půjčku, která tedy občas musí dělat dluhy, třebaže je to ekonomicky špatně. Stát je pánem emise bankovek a mincí, může tedy to, co soukromé osoby nemohou – **dělat peníze!** Tak také přeci naprosto šíleným způsobem činil během inflace. Rovněž tak učinil v případě rentové marky,[8] a stejně tak – i když poté, co se vzdal svých výsostných práv ve prospěch tzv. Říšské banky – učinil i v případě tzv. říšské marky.

Toto právo ovládat tvorbu peněz by mohl stát zcela jistě využívat mnohem lépe, aniž by se při tom dostal do nebezpečí inflace. Ovšem jenom tehdy, když po

17. zestátnění Říšské banky a.s. a emisní banky 18. bude provádět tvorbu peněz pro všechny velké veřejné úkoly (výstavba vodních elektráren, dopravních cest atd.) za současného vyloučení cesty úvěru prostřednictvím vydávání bezúročných poukazů ze státního rozpočtu, respektive bezhotovostní cestou.

---

8 Orig. *Rentenmark*, byla v r. 1923 zavedenou přechodnou měnou, jež měla na přechodnou dobu umožnit státní financování a zbavit Německo hyperinflace.

Jinými slovy: *lehkomyslné tisknutí peněz bez tvorby hodnot* znamená – všichni jsme to zažili – inflaci. To však připouští nevyhnutelný závěr, že vydávání státních platebních poukazů nemůže vyvolat inflaci, vytváří-li se nové hodnoty.

Že se dnes zdolávání velkých národohospodářsky důležitých úkolů stále děje „cestou úvěru“, je opravdu k úžasu. Právě zde by tedy byla ideální oblast pro rozumné národohospodářské využití „práva státu na tvorbu peněz“.

Každému přeci musí být nad slunce jasné, že např. stavba velkého elektrárenského díla s využitím velkých vodních elektráren by mohla probíhat následujícím bezproblémovým způsobem:

Vláda předloží zákonodárnému sboru návrh na využití bavorských, saských atd. vodních elektráren, přičemž všechna hospodářská hlediska byla co nejpřesněji zohledněna. Zemský parlament rozhodne o stavbě a rovněž současně udělí povolení ministrovi financí, respektive příslušné říšské nebo státní bance k vydání nové řady bankovek se zvláštním označením, že tyto nové bankovky mají své krytí – a sice **plné** krytí – v plynule vznikajícím díle. Kromě toho bude po boku těchto bankovek k dispozici jako rezerva ještě celkový úvěr kraje, resp. Říše. Nikdo tedy nemůže uplatnit výtku inflace. Buduje se tak pomocí těchto „dodatečných peněz“, vytvořených na základě schválení úvěru prostřednictvím „zástupce lidu“; tyto bankovky jsou tak jako ostatní zákonným platidlem.

Je-li pak dílo dokončeno, tak se za tyto peníze může dodávat dusík [pro dusičnatá hnojiva – pozn. překl.] nebo elektřina a za několik málo let mohou být tyto vydané bankovky opět staženy a zničeny. Úspěch: ***Stát, národ si vybudoval nové dílo, které mu vytvořilo nový nesmírný zdroj příjmů – národ se tedy o toto dílo obohatil.***

Nic neprokazuje nesmyslnost dnešního úrokovo-kapitalistického systému jasněji než naprosto krátká a přímá konfrontace se současným postupem. Po „schválení úvěru" Reichstagem či Landtagem totiž dnes není schválen žádný „úvěr", nýbrž se schvaluje pouze to, že se člověk zavázal bance, tedy u profesionálních půjčkových kapitalistů, k dělání dluhů!

Přijme se půjčka. To, co **celý národ** normálně „nemůže", to může najednou pár „kapitalistů" – schválí státu půjčku. Půjčku pochopitelně proti úrokům. Místo aby stát přímo vykonával své svrchované právo ve službách národa, přislíbí nad rámec ceny stavby, která přeci za všech okolností musí být spotřebována pro amortizaci díla, platit ještě trvalé úroky. Sám si tedy zavěšuje na krk mlýnský kámen. A co je nejpikantnější, při tom všem potiskuje také nový papír – vydává „obligace" – vytváří tedy také „dodatečnou kupní sílu". Soudě z hlediska bilančního není rozdílu, zda nově postavená díla stojí proti novým „papírovým penězům" nebo novým „obligacím". Ale ke škodě veřejnosti znamenají obligace „zástavu" nových děl ve prospěch finančního kapitálu, jenž si přirozeně pojistí všechna práva, diktuje ceny a shrábne pro sebe veškerý prospěch. Ve skutečnosti tak byl o nově postavená, národní elektrárenská díla obohacen finanční kapitál. „Splácení" nepřikládají finančníci vůbec žádnou váhu, ti si chtějí z takovýchto monopolních pozic vytvořit jen trvalou dojnou krávu. Obyvatelstvo musí platit drahý elektrický proud či drahý dusík. Půjčkový kapitál si tak opět zavázal část národního majetku k placení úroků.

Musím to nechat při tomto krátkém příkladu. Mé dosavadní bojové spisy, především „Německý stát", pojednávají o těchto otázkách tak důkladně, že je zde není třeba opakovat. Ostatně i vícero svazků této sbírky přinese ještě

různá další pojednání o oblastech této nové metody tvorby peněz v nadcházejícím státě.

19. Zavedení jedné pevné měny.

Sice ji už nyní máme, ale vykořisťování zůstalo stejné. My, nacionální socialisté, jsme učinili svého času všechny přípravy, abychom ihned po převzetí moci inflační švindl ukončili a zavedli novou měnu na krytém základě.

20. Zřízení veřejně prospěšné stavební a obchodní banky.

Tento požadavek je podrobně vysvětlen a odůvodněn ve svazku 8 nacionálněsocialistické knihovny s názvem „Bytová nouze a sociální stavební a obchodní banka jako zachránkyně z bytové nouze, hospodářské krize a bídy nezaměstnaných“[9]. Pozoruhodné je, že jsme tímto požadavkem již dalekosáhle pronikli do ostatních politických kruhů.

Již v roce 1921 jsem tento zásadní požadavek předložil v rámci vypracovaného návrhu zákona bavorským ministerstvům. I tehdy jsem se setkal se širokým pochopením – pokud člověk nechal mluvit svůj přirozený lidský rozum. Teprve když se povolali k radě „odborníci“, tj. bankéři, vláda se od „Federovských utopií“ odvrátila.

Po úspěšných volbách v únoru 1924 se naši straničtí soudruzi v durynském Landtagu energicky zasadili o zřízení sociální stavební a obchodní banky pro Durynsko a setkali se se souhlasným porozuměním tehdejšího durynského ministra financí von Klüchtznera, stejně jako se souhlasem občanských stran. Většinové rozhodnutí Landtagu zplnomocnilo vládu ke zřízení *Sociální stavební a obchodní*

9 *Die Wohnungsnot und die soziale Bau- und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbslosenelend.*

banky. Pod tlakem Říšské banky (!) však říšská vláda vykonání této „vůle lidu“ zakázala.

Mezitím jsem také Reichstagu zaslal jeden návrh rámcového zákona pro takovéto banky, jež by se zřídily v jednotlivých zemích, který však byl v té krátké zasedací době „Dawesova roku“ 1924 říšskou vládou obezřele odsouván až do rozpuštění [Reichschtagu – pozn. překl.] na podzim 1924.

Také v Meklenbursku již existovalo rozhodnutí Landtagu tehdejších tzv. pravicových stran, které požadovalo zřízení sociální stavební a obchodní banky. Toto rozhodnutí bylo pro nerozhodnost tamního německo-nacionálního ministra financí zbaveno účinnosti, také s poukazem na zákaz, jež se prý dá očekávat ze strany „Říšské banky“.

Základní myšlenka stavební banky je stejně tak jednoduchá a nad slunce jasná, jako shora vyvinutý plán tvorby peněz pro velké veřejné úkoly.

Jedno smíšené hospodářské těleso, jako tzv. stavební a obchodní banka, má obdržet právo vydávání *stavebních peněz* (bankovky *stavební marky*), které najdou své krytí v nově postavených domech. Nové domy tedy mohou být postaveny bez obrovského úrokového zatížení, jež dnes znemožňuje už i stavění v míře nezbytné.

Velký národohospodářský konečný cíl by mohl být svému uskutečnění přiblížen tímto způsobem:

Každému Němci vlastní dům!
Svobodný národ na svobodné půdě!

21. Radikální přestavba daňové soustavy podle sociálních, národohospodářských zásad. Osvobození spotřebitelů od zátěže nepřímých, stejně jako výrobců od svírajících daní (daňová reforma a osvobození od daně).

Zde si musím odpustit podrobné výčty, ty totiž budou obsahem dalšího svazku nacionálněsocialistické knihovny, který zakrátko vyjde.

Sociální politika

Sociální politika je téměř nejoblíbenějším heslem našich současných pseudopolitiků; zní tak hezky, činí člověka oblíbeným a žene masy voličů do příslušné stáje té které samospasitelské strany.

Když všechny strany slibují úředníkům kupříkladu platová zlepšení, tak tomu říkají: sociální politika.

Když strany rovněž slibují zaměstnancům a dělníkům zohlednění jejich přání, tak je to údajně: sociální politika.

Když se tam či onde přemítá nad očividnými škodami v zaopatření malých rentiérů nebo lidí postižených válkou nebo mladých učitelů či Němců v zahraničí, tak tomu opět říkají: sociální politika.

A celý národ za těmito politickými krysaři utíká, hrají-li zrovna na svou sociálně-politickou flétnu.

Nejprve si je totiž potřeba ujasnit, že „sociální politika“ znamená ***uznat obecné blaho jako nejvyšší cíl*** a že ta takzvaná dnešní „sociální politika“ je ve skutečnosti „speciální politika“, tzn. že se dělá zájmová politika bez ohledu na obecné blaho, bezmyšlenkovitě se dávají všechny možné sliby, o jejichž nesplnitelnosti musejí být slibovatelé vlastně již dopředu přesvědčeni.

Při dnešní politickém, hospodářském a finančním bezvědomí Německa, při světově-politickém vyjádření, jež tyto skutečnosti nalezly v Dawesových a nyní v Youngových[10] zákonech, v rámci takzvané *plnitelské politiky*, jež německému obyvatelstvu ukládá oběti, které je stlačují jednou provždy pod hranici schopnosti přežití, je stejně tak vylhané jako směšné mluvit o „sociální politice". Sociální politika dnes proto v už tak příliš těsném životním prostoru německého národa, kde jeden šlape na druhého a jeden druhému překáží, jeden druhého odstrkuje stranou, znamená poštvávat různé třídy obyvatelstva **proti sobě**, jedné skupině slíbit něco **na úkor ostatních** – to ve skutečnosti není ani „sociální", ani „obecně prospěšná" politika, nýbrž politika třídního a stavovského štvaní. Člověk při něčem takovém již přesně ví, že i nějaké dočasné „zlepšení" se okamžitě vyruší zdražením a nebo daněmi.

Ještě další účel popisuje pojem „sociální politika" – vůli k **řešení sociální otázky**.

„Vyděděnci štěstí", zneprávněnci, vykořisťovaní, masy dělníků věří, že jim spravedlivý plat, správné postavení, úcta a uznání společnosti zůstanou odepřeny, proto chtějí **třídní boj**.

A kdo by chtěl popírat, že se do našeho hospodářského života zažraly těžké škody a trpké nespravedlnosti. A přesto jsou úsudky, jež se svým „třídním bojem" činí právě marxismus především se svými „sociálními a hospodářskými" požadavky na „vyvlastnění vykořisťovatelů" a „socializaci" tak od základu špatné, jak je to jen možné, neboť ve všech podstatných požadavcích skutečné politiky, jíž je obecné blaho nejvyšším cílem, dávají přímo facku do obličeje.

---

10 *Owen D. Young*, americký průmyslník, obchodník, advokát a diplomat, autor reparačního plánu, který měl Německo na 59 let zavázat k placení reparací za prohranou I. svět. válku.

Třídní boj jako politický princip znamená kázat jako hlavní zásadu nenávist.

Vyvlastnění vykořisťovatelů znamená pozvednout **závist** na základ hospodářství a „socializace“ znamená zabít vůdčí osobnost a na vůdčí prvek povýšit materii, masu namísto ducha a výkonu.

Dnes nepotřebujeme uvádět žádné další důkazy naprostého kolapsu marxistické nauky s ohledem na totální bankrot komunistického systému hospodářství v Rusku a s ohledem na pustošivé a žalostné selhání německé revoluce roku 1918.

I zde bych rád směřoval pozornost čtenářů na to, že tento pseudosocialismus marxistického ražení je vším jiným, jenom ne povšechný, jenom ne „sociální“, je nikoli organicky budující, nýbrž z hloubi – a sice tentokrát skutečně zaostávaje v tom nejspodnějším smyslu nízkosti politického myšlení – staví na stejných světonázorových základech nejkřiklavějšího „individualismu“, chaotického budování společnosti, tak jak jsme to poznali v té základní části. Proti druhé polovině národa zde stojí jen jakási mnohost jednotlivých osob, spojených nenávistí a pocitem závisti, a nikoli smysluplně-organicky vyšší myšlenkou. Jaký údiv, že tímto způsobem se řešení sociální otázky nedaří a dařit ani nemůže, nýbrž jen nenávist a touha po vykořistění může býti odpovědí; že nemohl a nemůže vzniknout žádný životaschopný státní útvar, nýbrž že výsledkem marxistické protiburzovní revolty musí být pouze hromada střepů.

Zde opět až nacionální socialismus vyslovil v zásadě to správné slovo: „protiburzovní revolta“. Marxismus je vysloveně kapitalistickým klamavým obrazem. Kapitalistickým proto, neboť výkvětem a zkaženým plodem chaotických společenských poměrů individualistického budování společnosti musí být nutně turbokapitalismus.

Ty jakoby „antikapitalistické“ jevy údajně sociálně-politické povahy (marxismus, třídní politika profesních stavů), tedy ta dnešní tzv. sociální politika, musí být nutně také „kapitalistické“ povahy, neboť stojí na stejných duševních základech – netočí se totiž kolem vůle k organické, členité výstavbě, kolem pečlivého a starostlivého začlenění rozmanitých profesních stavů do vyšší myšlenky národní celistvosti, nýbrž kolem čistě egoistického, brutálního úsilí bez ohledu na ostatní zlepšovat svou vlastní situaci.

Kapitalismus a marxismus jsou jedno a totéž! Vyrůstají ze stejné duševní podstaty. My, nacionální socialisté, jsme jejich nejostřejšími protivníky, neb nás od nich odděluje jeden celý svět, odděluje nás od nich zcela jiná představa o budování společnosti. Naším nejvyšším zákonem nejsou žádné třídy nebo třídní boj, žádný třídní egoismus – nýbrž obecné blaho.

Z tohoto opět vyplývá, že těch pár našich konkrétních požadavků na sociálně-politickém poli neberou zřejmě všechny či skoro všechny obvykle vznášené požadavky v potaz, zato však v obrysech načrtávají ty skutečně velké, významné a pro všechny soukmenovce stejně důležité úkoly opravdové sociální politiky.

22. Velkorysé budování systému zajištění ve stáří zestátněním systému doživotních rent. Každému potřebnému německému soukmenovci bude od určitého věku života či při předčasném nástupu do trvalé pracovní neschopnosti zajištěna dostatečná renta.

Toto je řešením sociální otázky.

Není to ani tak ona přímá nespokojenost s platem, gáží, příjmem, co vyvolává sociální napětí, jako spíše nejistota,

starost o stáří, strach, že člověk právě v pozdějších letech skončí na ulici. Tento hrůzu vyvolávající strach vhání jednotlivé profesní stavy společně do pseudosociálních organizací marxistického a kapitalistického ražení a tím teprve vyvolává pořádný boj mezi organizacemi zaměstnanců a zaměstnavatelů. Přitom se na straně zaměstnanců stejně jako zaměstnavatelů dává volný průchod těm nejnižším instinktům a důsledkem je vzájemné štvaní. Ten správný konečný cíl zaměstnanců se zpovrchňuje na okamžité, krátkozraké, resp. krátkodobé zvýšení platů, a nikdy tak nedosáhne toho velkého cíle sociální politiky – všeobecně slušného zajištění ve stáří.

Opět však vidíme, jak zde stát přinejmenším u služebníků státu – státních úředníků – našel celkem dobré a příkladné řešení v penzijním zajištění.

Je to to šťastné odstoupení od kapitalistického důchodového ideálu a přechod na správný ideál zajištění ve stáří v rukou skutečného státu, jež stojí na osobní práci a výkonu.

Učinit tento vzorový příklad v obecně dostupný statek pro všechny pracovité soukmenovce bude tím nejvyšším a nejvznešenějším cílem nacionálněsocialistické sociální politiky.

23. Podíl všech na zisku.

NSDAP si osvojila požadavek po podílu na zisku. Tento je v zásadě čistě sociálně-politickým požadavkem v nejlepším smyslu slova, stejně tak se nám však staví na odpor jako viklavý, kazící se dárek kapitalismu.

Podíl na zisku, za jehož vznik vděčíme práci někoho jiného, spadá pod bezpracný a snadný příjem, proti kterému nacionální socialismus obzvlášť ostře bojuje.

Podíl na zisku z výnosů vlastní práce je natolik samozřejmým požadavkem sociální spravedlnosti, že v zásadě proti němu nelze říci nic.

Obtížnost této otázky začíná teprve při jejím provádění, tzn. při vymezení podílu na zisku, jehož vznik odpovídá dílu skutečného výkonu každého jednotlivého tvořitele hodnot, jeho píli a šikovnosti, a dílu, jež je třeba vidět zase na účtu vynálezce, zhodnotitele, obchodníka, vedoucího podniku či v obchodní roli dalších okolností.

Jistěže je požadavek po podílu na zisku velice důležitý pro zvyšování získávaného bohatství z výnosu. I v rámci dnešního profitového hospodářství by mohly být určité části krádeže, které se půjčkový kapitalista při práci ve výrobě dopouští, zachráněny ve prospěch tvořitele hodnot.

Jak bude později v nacionálněsocialistickém státě řešena otázka podílu na zisku, zde není předmětem diskuse.

Já osobně bych považoval obecný *pokles cen* při současném zachování stejných platů a gáží použitím dnešních podnikatelských zisků za správnou a účinnou cestu k naplnění požadavku po podílu na zisku celkové národní produkce.

Je však zcela jistě možné, že nacionálněsocialistický stát vyřeší otázku podílu na zisku v daleko obsáhlejším smyslu, než si to dnes malují kapitalisticky a marxisticky orientované hlavy.

Zdrojem požadavku podílu na zisku je obecně vzato buď touha po zisku – pak je svou vnitřní povahou „kapitalistický"; nebo závist – a pak je „marxistický".

Jen v ideálním případě, jak jej vnímá nacionální socialismus, je tento požadavek oprávněný, pročež při nadcházejícím řešení tohoto problému musí být stejně tak zamezeno kapitalistické maloakcionářské myšlence, jejímž účelem je pouze zajištění formy a přednostního práva profitu

pro velkoakcionáře; jakož i závistivé myšlence marxistické – „každému stejně“ – jež ve skutečnosti nepřinese nikomu nic, neboť pouze zabíjí hodnotu osobnosti a škodí tím tak povšechnosti.

Ujasněme si to na pár příkladech:

Dělníkům obuvnické fabriky, kteří mají „podíl na zisku“, je naprosto k ničemu, když dostanou vyplaceny své malé zaměstnanecké akcie či zisky nebo když dostanou pár bot za netto cenu, pokud jsou pak nuceni kupovat košile, obleky, kalhoty, pivo, salám a chléb o to dráž, protože i tam chtějí krejčí, řezníci, pekaři a sládkové krýt svoji touhu po zisku z fabrik na výrobu chleba, salámu, piva a konfekce prostřednictvím svého „podílu na zisku“!

Snížení cen je tím kouzelným slovem, které z každého soukmenovce činí podílníka na zisku z národní produkce.

Smysl pro sociální spravedlnost správného nacionálního socialisty se jistě rovněž nemůže spokojit s tím, že zametači ulic, štěrkaři, nádeníci, armáda železničářů, pošťáků, pracovníků v dopravě, odvozci odpadků, nemocniční pečovatelé – abychom jmenovali jen některé skupiny – mají být neustále, a pracovníci v zemědělství, horníci, pracovníci ve stavebnictví téměř neustále vyloučeni z podílnictví na zisku, protože při zametání ulic, štěrkaření, nošení dopisů atd. se přeci žádné „zisky“, žádné přidané hodnoty, nevytváří. A v zemědělství (kde nelze neustále strnule myslet pouze na těch několik málo velkopodniků pěstujících plody, chovajících zvířata, působících v lesnictví a rybářství, nýbrž také na ty miliony malých a středních podniků) se dá jen v těch vzácných šťastných letech dobré sklizně hovořit o „rentabilitě“, stejně tak jako když těžký průmysl a doly vynáší svůj minimální zisk, pod tlakem světové konkurence, jen stěží.

A milionům těchto dělníků a zaměstnanců, kteří jsou často činní v těch nejdůležitějších prazákladních odvětvích, pro ně, dle situace, nějaký přímý podíl na zisku nemůže nikdy nebo skoro nikdy přijít ani v úvahu, pokud by měl být zohledněn v poměru menší počet těch, jež náhodou pracují jako poslíčci, uklízečky nebo vrátní v nějakém hráčském doupěti, luxusních lázních, specializované továrně nebo jako zaměstnanci nějakého podniku s optikou, chemií či v jiném provozu s monopolním nebo věhlasným postavením. Ti mají být podílníky na luxusních ziscích a dividendách, ti mají tyto požitky činit většině soukmenovců ještě nedosažitelnějšími a nedostupnějšími?

Spíše lze přemýšlet o vyplácení prémií, tantiém a vánočních příplatků dělníkům, zaměstnancům a úředníkům, kteří se po dlouhá léta a svými zvláštními výkony obzvláště zasluhovali o úspěch podniku. Tyto snahy sociálně-politické povahy, jak o ně například usiluje DHV[11], nemusí a neměly by zde při těchto obecných a zásadních otázkách být ani využívány, ani potírány. Tento požadavek je především v dnešním systému důležitým reklamním požadavkem. „Zisk" je většinou odvislý od kapitalistické obchodní situace nebo od šikovnosti technického či obchodního vedení – může být zničen špatnou konstrukcí nebo početní chybou. Dělníci a zaměstnanci mohou být pilní, jak chtějí, ovlivnit roční výsledek, zisk, nebo ztrátu nejsou však schopni vůbec nebo jen velmi málo. Jejich pracovní výkon je zcela určitě opravňuje k požadavku na vyplacení odpovídající slušné mzdy a gáže, avšak není zde žádného hospodářského či morálního důvodu pro nárok na podíl ze zisku. Právem by se stavěli proti požadavku na krytí

11 *Deutschnationaler Handlungsgehilfen-Verband* – německá národovecká odborová organizace zaměstnanců, vyhraněná proti Židům; Židé do ní podle stanov nesměli být přijímáni.

ztráty obchodního roku z jejich úspor, právem se také dělníci a zaměstnanci brání proti tomu, aby špatné obchodní vedení nebo hýřivý životní styl šéfa měly být vyrovnány krácením jejich platů a gáží. Ovšem „podíl na zisku“ se dá ospravedlnit jen a pouze tehdy, když jde ruku v ruce s připraveností a ochotou nést společně riziko nebezpečí a ztráty nebo při odvádění mimořádných pracovních výkonů.

Podíl na zisku všech by mohl vypadat takto:

Proč by například měly obrovské německé závody na výrobu barev ve své všeovládající monopolní pozici zůstat kapitalistickou dojnou krávou jen pro akcionáře I.G. Farben, nebo přinejlepším – přirozeně za „zvyšování cen“ – nechat podíl na zisku pouze svým dělníkům a zaměstnancům?

Zde se bude muset nacionálněsocialistický stát postarat o to, aby tyto obrovské monopolistické zisky šly k užitku celé společnosti ve formě dostatečného **snížení ceny jejich výrobků.**

Vidíme, že problém už vůbec nespočívá pouze v sociálně-politické otázce, nýbrž nejužším způsobem souvisí s dnešním kapitalistickým společenským pořádkem (akciové právo).

Vystačme si tedy prozatím s touto krátkou zásadní myšlenkou. V jejím rámci musí být hlavním úsilím učinit „podíl na zisku“ co možná nejrozsáhleji proveditelným, tedy u všech podniků, jejichž „zisky“ dnes tečou pouze do kapes profesionálních půjčkových kapitalistů.

24. Zabavení všech válečných a revolučních zisků nepocházejících z poctivé práce a – nyní doplníme – stabilizačních a „nadhodnocovacích“[12] zisků stejně jako zabavení všech statků získaných hrabivostí a lichvou.

Toto je opatření trestní, resp. spravedlnostní, jež nepotřebuje žádného zásadního vysvětlování.

25. Zdolání bytové nouze rozsáhlou výstavbou nových bytů v celé Říši z prostředků obecně prospěšné stavební a komerční banky, jež je třeba založit dle článku 20.

Tento bod uzavírá řadu sociálně-politických požadavků. Po stránce technické, peněžní a hospodářské zde nemůže a shora nemohlo být řečeno příliš, neboť se jedná o nesmírně specializovanou oblast; avšak oblast, kterou je třeba nejprve pochopit – u kapitalisticky zamořených hlav vůbec ze všeho nejdříve – a pak také ve skutečnosti zrealizovat. Svazek číslo 8 nacionálněsocialistické knihovny pojednává o této otázce vyčerpávajícím způsobem.

Kulturní politika

Je zcela nemožné vyslovit v programovém spisu na poli kultury více než jen některé základní principy. To se stalo. Ostatně pro nacionálního socialistu musí být zásadou nezatahovat „náboženské“ otázky do všeobecných politických diskusí. Jen ti, kteří kupříkladu zcela ovládají židovskou otázku, mohou činit předmětem veřejných diskusí či útoků zhoubnost židovského tajného učení. Příklad staré-

12 Autor naráží na ekonomická opatření po I. světové válce, spočívající mj. v nadhodnocování měny.

ho mistra Th. Fritsche[13] ukazuje, že i samotný vynikající znalec Talmudu se nebyl s to ubránit několikaměsíčnímu žaláři. To neznamená dávat od toho ruce pryč, nýbrž naopak se velmi důkladně těmito otázkami zabývat.

Totéž platí o těch mnoha pošetilých a nejapných útocích na křesťanství. Styl vyjadřování typu „křesťanství jen škodilo" nanejvýš dokazuje, že dotyčný neoplývá žádným lidským ani politickým taktem.

Jistěže člověk může odsuzovat politizující církev, ti nejlepší křesťané také jistě nebudou schvalovat ohavné činy, jež byly vykonány ve jménu kříže, jako třeba inkvizici a čarodějnické procesy, avšak zvrhlosti, přehmaty a osobní chyby jednotlivců se nesmí zobecněně vyčítat jednomu celému největšímu zjevu v dějinách lidstva jako celku. Pro miliony a miliony lidí bylo křesťanské „náboženství" pozvednutím a povznesením, jež je mimo lidské utrpení vyneslo k Bohu.

Kultura středověku byla ve znamení kříže; velké činy, obětavost a odvaha víry našly své kořeny v křesťanství. Zde se jistojistě musí pečlivě rozlišovat mezi vnitřním duchovním jádrem křesťanství a těmi mnohými výrůstky jeho světské formy projevu.

Strana jako taková stojí na půdě pozitivního křesťanství.

Všechny otázky, naděje a přání, zda německý národ jednou najde novou formu pro své poznání Boha a prožitek božství, nepatří sem. Jsou to věci sekulárního významu, jež přesahují rámec i nějakého zásadního programu, jak jej hlásá nacionální socialismus.

---

13 *Theodor Fritsch* – nar. r. 1852, německý nakladatel a publicista; zabýval se charakteristickými židovskými vlivy v kultuře, politice a hospodářství; jeho nejslavnějším dílem je „Katechismus antisemity" (*Antisemiten-Katechismus*); kniha vyšla již v r. 1887.

Strana jako taková si v každém případě vyprošuje být identifikována se snahami o vytváření Wotanova kultu, jak se to děje ze strany politizujícího kléru, přičemž musí zůstat otázkou, zda se takovéto snahy dějí vůbec v nějakém významnějším rozsahu.

Velký praktický význam a naléhavost bude mít naproti tomu boj proti rozkladným jevům, které náš národ zamořují na poli umění, literatury, vědy, divadla, filmu a především v novinářství. Základní program, těch takzvaných 25 bodů, jde v tomto ohledu dopodrobna, takže se další výklad nezdá býti nutným.

Vojenské a ostatní reformy

Národní vojsko, reforma volebního práva, profesní stavovské komory, reforma práva, státoprávní reforma, to všechno jsou otázky a oblasti veřejného života tak velikého rozsahu, že o nich nelze hovořit pár větami. Stěžejní myšlenky již byly vyjádřeny v samotném programu, promyšlení a propracování, jakož i především navázání na to již historicky existující, bude velkým a vážným úkolem nadcházejících let, které nás povedou k politické moci, jež nás ale také budou muset shledat dostatečně vybavenými ke kompetentnímu převzetí vedení státu.

Zde je bohatý prostor pro nacionálněsocialistickou výzkumnou práci; zde se však také opět osvědčí vše převyšující velikost nacionálněsocialistické myšlenky.

Význam nacionálního socialismu se ozřejmuje právě v tom, že ani jedna oblast veřejného života nezůstane nedotčena, neboť je to jednoduše nový duševní základ, kterému musíme připravit naše životy.

Co nechceme

Abychom ještě více vyzdvihli pozitiva našeho programu, je také dobré jednou krátce programově říci, **co nechceme.**

Nechceme zpět. Nechceme točit kolem dějin pozpátku a třeba dopomáhat tiše potopeným dynastiím opět k životu – ty se odrovnaly samy. Stejně tak nechceme těm dnes trůnů zbaveným, privilegovaným stavům opět přiznat jejich mimořádné postavení. Důstojníci a úředníci nejsou svým charakterem vyšší či lepší než nějaký jiný profesní stav, pakliže slouží jen v duchu naší myšlenky, tedy v prvé řadě celému národu.

Nikoli oblek, nikoli tresa[1] dělá muže, nýbrž výkon.

Nechceme však jednostranné nadržování nebo umělé vyzvedávání rukodělného stavu nebo snad dokonce diktaturu proletariátu. Člověk si nesmí a neměl by si nalhávat či namlouvat, že nějaký stav může nyní jen z toho, že byl utlačován, vyvozovat právo dostat se teď tedy také k moci. Takovéto snahy, jsou-li uvedeny v praxi, vedou nesmiřitelně k takovým úděsným následkům, jaké ukázala revolta proti burze roku 1918. Na celé čáře zvítězil nikoliv do té doby údajně utlačovaný národ, ale státního aparátu a hospodářských funkcí se zmocnila vlna politických hochštaplerů,

1 Druh prýmku.

korytářů, šmelinářů, žvanilů a hlupáků. A ze slíbené diktatury proletariátu se stala dnešní

diktatura *„profitariátu“*.

Také nacionálněsocialistický nový státní pořádek by nedošel naplnění, kdyby nedisponoval skutečně dostatečně vyškoleným štábem mužů, kteří by – tvrdí jako ocel a pevní jako železo – nepojali a plně neovládali programové zásady a nedisponovali přísností, energií a odbornými znalostmi. Také u nás by se silou ostrých loktů protlačilo nahoru příliš mnoho demagogicky schopných lidí a stali by se požitkáři nového pořádku.

Je mnohem jednodušší kriticky osvětlovat nedostatky zanikající společnosti a šít do ní, než konat budovatelskou práci.

Nechceme být jen jakousi stranou, která se pomalu usadí v parlamentu a hospodářství, posléze třeba v nějaké koalici obsadí tu či onu ministerskou pozici, aby si pomalu ale jistě lámala páteř – potom bychom s naší historickou rolí dohráli stejně tak, jak je dnes duševně a politicky vyřízená německá sociální demokracie. Totéž platí i pro německé nacionály: i ti již zapřeli své nejvyšší zásady, jen aby se dostali do vlády.

Nechceme žádná ministerská křesla a vládní posty jen pro ty posty a moc. Nechceme se dostat k moci pro moc, nýbrž zaujmeme každou takovou pozici jakožto etapu na cestě k našemu nesmírnému konečnému cíli. Mezi námi a těmi ostatními nepřekonatelně stojí ohnivý meč našeho světonázoru.

Tam – stát, lépe řečeno nestát liberálně-demokratickoparlamentárního ražení, který jen z nutnosti zastírá tyranii půjčkového kapitálu, k jehož nohám se klaní a po kole-

nou se plazí pacholci Židů, parlamentární šmelináři a výdělkáři, požitkáři systému a jejich lokajové,

U nás – *boj za osvobození a očištění našeho národa, očištění národa v pravý stát sociální spravedlnosti a národní svobody.*

Slovo závěrem

Co musí nacionální socialista vědět o programu? To byl úkol, který si tento první svazek nacionálněsocialistické knihovny vytyčil. Vždy a pořád jsme viděli jen to, co se jako jedna červená čára táhlo všemi výklady: **Nacionální socialismus je světonázor, který stojí v nejostřejší opozici proti dnešnímu světu kapitalismu a jeho marxistickým a občanským souputníkům.**

Boj je naším životem ve službách této obrovské ideje; boj za nové Německo, a nebyl by to žádný správný boj, kdyby tento boj za světonázor neměl symbol a vlajku.

Lze si představit symbol, vlajku, například nějaké hospodářské strany, která by přesahovala ty alegorie osmdesátých, devadesátých let? Nebo kuželkářského či kuřáckého klubu? Jistěže ne. Jak vypadá vlajka Stresemannovy strany?

Černí zneužili znak kříže a rudí staré úctyhodné vlajky středověké císařské velkoleposti.

Před námi, nacionálními socialisty, vlají naše vlajky útoku. Navždy mlád, zářící a třpytící se sluneční kruh, hákový kříž, symbol znovu se probouzejícího života.

Naše útočné vlajky, naši orli nesou tento symbol:

„My jsme vojsko hákového kříže,
jen pozvedněte výš prapory červené,
práci německé tak chceme,
razit cestu ke svobodě!“